

በመግለጽ ሲለናበታቸው ቆየ። በስተመጨረሻ ያ መንገደኛ በቀለስተኛ ርምጃ ወደ ካፒቴኑ ቀርቦ ተሰናበተው። ካፒቴኑም ደጋግሞ ካስተዋለው በኋላ

“ታምመህ ነበር?” ሲል ጠየቀው።

“በጭራሽ” አለ መንገደኛው።

“አንድም ቀን ምግብ ቤት ውስጥ አላየሁህም”

“አዎን የራሴን ስንቅ ስበላ ነው የቆየሁት”

“ለምን?”

“ለዚያ የሚሆን ብር አልነበረኝም”

“የጉዞ ቴኬት ቆርጠሃል አይደል?”

“በሚገባ፤ ይኸው ቀሪው!”

“ታዲያጥ ቴኬቱን ስትገዛ የከፈልከው ገንዘብ ሁሉንም ወጪህን ያጠቃለለ ነበር። በቀን ሦስቱ የመመገብ፤ ሁለት ጊዜ መቅሰሰ የሙብላት፤ የመዋገት፤ በዳንስ አዳራሾና በፊልም መዝናኛው ያለገደብ የመገልገል፤ የአካል ማጎልመሻ አንቅስቃሴ የማድረግና አንዲሁም ፀጉርህን የመስተካከል ሙብት ነበረህ!” አለ ካፒቴኑ በጣም አዝኖ።

ምን ያስተምረናል?

ግለሰቡ ቴኬቱን ሲቆርጥ ያላስተዋለው ጥቅማጥቅም ጎድቶታል። ይህ ደግሞ የታወቀው በጉዞው ማብቂያ መሆኑ የበለጠ አሳዛኝ አደረገው። አንዳንዶች የዘላለማዊነት ስጋት የሚገባቸው ምድራዊ ጉዞአቸውን ሊጨርሱ ሲሉ ነው።

አንዳንዶች ደግሞ ወደ ጌታ አንዲመጡ ሲጋበዙ ውጭ የለመዱት ደስታ የሚወለድባቸው ይመስላቸዋል። ግን አውነተኛው ደስታ ያለው በአግዚአብሔር ቤት መሆኑን አያውቁም።

የበለጠ የሚያሳዝኑት ደግሞ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተቀምጠው ከበረከት የጎደሉ ናቸው። ከዘላለም ሕይወት ጋር አብሮ የተሰጠውን ማዕቀፍ (Package) ለላላወቁ አንደ ተራ ሰው ይኖራሉ። ንለር ሊሆኑ የተገባቸው አንደ ጫጭት መሬት ይቆፍራሉ። ለአብነት ያህል አንኳ ቃሉ በሮሜ 8:32 ላይ “ሰገዛ ልጁ ያልራራለት ነገር ግን ስለ ሁላችን እሳልፎ የሰጠው ያው ከእርሱ ጋር ደግሞ ሁሉን ነገር አንዲያው አንዴት አይለጠንም?” ይላል።

ፈጣሪህን አሳየኝ

የተሰጠውን የማስተማር ሥልጣን በመጠምዘዝ በአግዚአብሔር አናምናለን የሚሉ ተማሪዎቹን ዕለት ተዕለት የሚያንጓጥጥ አንድ አምነት የለሽ መምህር ነበር። አንድ ቀን እንደለመደው ሁለተኛ ከፍሎችን ሲያስተምር ቆየና አምላክ የለም የሚለውን ፍልስፍናውን አያራገበ በሕልውናው በሚያምኑት ላይ ሊያላግጥ ተነሣ። ግን አልቀናውም። አንደ ሌላው ጊዜ የሚበቃውን ያህል ተሳልቆ ከመጨረሱ በፊት

ተግዳሮት ገጠመው። እናም በእምነቱ ብርቱ ከሆነ የሰባት ዓመት ልጅ ጋር ተጋጠመ። እንዳይናገር ገድቦ የሚበቃውን ያህል ካሸፈበትና ለጓደኞቹም መላቀያ ካደረገው በኋላ እንድ ጥያቄ አቀረበለት።

“ ለመሆኑ የግዚአብሔርን አይተኸዋል?”

“ እላየሁትም”

“ ታዲያ ሳታየው እንዴት አለ ትለኛለህ?”

“ ለማመን ማየት አያሻኝም”

“ ካላየኸው መኖሩን እንዴት አወቅህ?”

“ መኖሩን ለማወቅም ማየት የግድ አይሆንም”

“ በል አምላክህን እላየኝ፤ ያለበለዚያ ሁለተኛ...”

“ አሺ እሳይዎታለሁ!”

“ የት አለ?”

“ እንውጣና ላላይዎ”

“ ፀሐይቱን ያየአታል?”

“ አዎ...ታዲያ...የት አለ...?”

“ ፀሐይቱን ትክ ብለው ይመልከቷት”

“ እልቸልም፤ ዐይኔ ይጥፋ እንዴ?”

“ግድየለም ይዩለት፤ እዚያ ነው ያለው”

“እልቸልም”

“ታዲያ ፍጥረትን አተኩረው ለማየት ከተቸገሩ እንዴት ፈጣሪን ያያሉ?”

ምን ያስተምረናል?

የገባው ዘማሪ “የእግዚአብሔር ሕግ ፍጹም ነው፤ ነፍሱን ይመልሳል፤ የእግዚአብሔር ምለክር የታመነ ነው፤ ሕፃናትን ጠቢባን ያደርጋል” ይላል (መዝ. 19:17)። በሌላም ስፍራ “የቃልህ ፍቺ ያበራል፤ ሕፃናትንም አስተዋዮች ያደርጋል” ብሎ ይናገራል (119:130)። ይህንን ብላቴና ከእምነት የለኹ መምህር ጋር ለመደራደር የረዳው ቃሉ ነው። ከተጻፈውም አልፎ ጥበብን ጨብጧል።

የእኛ ኃላፊነት በተቻለን መጠንና በሁሉም መስክ ምላሾችን ዝግጁ ማድረግ ነው። ይህም ስለ ተለፋችን ለሚጠይቁን አመርቂ ምላሽ ለመስጠት ከምናደርገው ዝግጅት ይጀምራል። እለን ስለምንለው የዘለዓለም ሕይወት ሰዎች ቢጠይቁን ምላሽ እንዳናጣ ያንንም በትኅትናና በእክብሮት እንድናደርገው የእግዚአብሔር ቃል በእንደኛ ጴጥሮስ ሦስተኛው ምዕራፍና እለራ አምስተኛው ቁጥር ላይ በግልጽ ይነግረናል። “ዳሩ ግን ጌታን እርሱም ከርሱቶስ በልባችሁ ቀድሱት። በእናንተ ስላለ ተለፋ ምክንያትን

ለሚጠይቁዎትሁ ሁሉ መልሰ ለመሰጠት ዘወትር የተዘጋጃችሁ ሁኑ፤ ነገር ግን በየዋህነትና በፍርሃት ይሁን።

ሁሉ ለበጎ

ሁለት ወጣቶች ለእጭር ጊዜ ሚሰዩናዊ እገልግሎት ወደ ናይሮቢ በመጓዝ ላይ ላሉ ያጋጠማቸው እንዲህ ነበር ።

እነዚሁ ሁለት የኮሌጅ ተማሪዎች አበረው የሚማሩና ትምህርት ቤታቸውን በአሜሪካ የእግር ኳስ ውድድር የሚወከሉ ሽጋ ተክለ ሰውነት ያላቸውም ጭምር ነበሩ። የመጀመሪያውን በረራ ጨርሰውና ለንደን ደርሰው ለማረፍ ሲሞክሩ ኃይለኛ ዝናብ ስለነበር ያን ለማሳለፍ ሲዞሩ ሌላው አውሮፕላን አመለጣቸው። ስለሆነም ለሚቀጥለው በረራ በርካታ ሰዓቶችን በአውሮፕላን ማረፊያው ለመቀመጥ ተገደዱ። ጉዞአቸው እግዚአብሔርን ለማገልገል ነውና ይህ ነገር ለ እነዚህ ወጣቶች አልተዋጠላቸውም። ይልቁንም ስለዚህ ጉዞ በግልም ይሁን በቡድን ለረጅም ጊዜ መጸለያቸውን ሲያሰታውሱ የባለ ተደናገራቸው።

ጊዜው እንደምንም ደርሶ ቀጣዩን አውሮፕላን ለመላፈር ሲሞክሩ በሚፈልጉት "ኢኮኖሚ" ክፍል ውስጥ ትርፍ መቀመጫ አልነበረም። ስለሆነም በእንደኛ ማዕረግ ፊት ወንበር ላይ ቦታ ተሰጣቸው። በረራው ተጀምሮ ብዙም

ሳይቆይ አውሮፕላኑ በፍጥነት ወደ ታች መምዘግዘግ ጀመረ። አወራረዱ ጤናማ ስላልነበር ተላፋሪዎች ሁሉ መርበድበድ ጀመሩ። ጫጫታና ጨኸት አውሮፕላኑን ሞላው። ከማንም በላይ ግራ የተጋቡት ግን እነዚያ ሁለት ወጣቶች ነበሩ። ይህን በረራ ለሰዓታት ተቀምጠው መጠበቃቸው ሳያንሰ እሁን ደግሞ የመጡበትን እገልግሎት አንኳ ሳይጀምሩ ሊከሰከሱ ነው። እጉረምርመው ሳይጨርሱ ከበረራው ክፍል የኳኳታ ድምፅ ሰሙ። ሳያቅማሙ ተጠቃቅሰው ወደዚያው ሮጡ። ፈርጣማ ሰውነት ያለውና እንደ ጎልያድ የገዘፈ አንድ ሰው የፓይለቱን ሥፍራ ለመንጠቅ ሲታገለው ነበር የደረሱት። ጊዜ ሳያጠፉ እነዚህ ረገጃቸውና ጠንካራ ስፖርተኞች ክጠላፈው ጋር ግብግብ ገጠሙ። እነርሱ ፋታ የሰጡት ፓይለት ደግሞ አውሮፕላኑን እንደገና አቃንቶ ወደ ትክክለኛው ክፍታ መለሰው። ወጣቶቹም ከእልህ እስጨራሽ ትግል በኋላ ጠላፊውን በቁጥጥር ሥር አዋሉት።

ምን ያስተምረናል?

ልናገለግለው ሰንኅሣ ሁሉ ነገር ያለ እንቅፋት የሚከናወን ይመስለናል። የሚታየን የእግዚአብሔር ሁሉን ቻይነት ብቻ ነው። ለእነዚህም ወጣቶች መደናገር ምክንያቱ ይኸው ሳይሆን አይቀርም። ማንም በአነርሱ ሥፍራ ቢሆን ማጉረምረሙ አያሰገረምም። የሆነ ሆኖ መጨረሻ ላይ የሆነውን ሲመለከቱ እሁንም እግዚአብሔር ሁሉን

በመቆጣጠር ላይ መሆኑን ሳይገነዘቡ እይቀሩም።
እውሮፕላን ያመለጣቸው ኋላ ም ለበረራ መቆጣጠሪያው
ሥፍራ የቀረበ ወንበር የተሰጣቸው የብዙዎችን ሕይወት
ለመታደግ እንደነበር ሲገባቸው ቅሬታቸው እንደ ጉም ብን
ብሎ እንደጠፋ እንጠራጠርም። “እግዚአብሔርንም
ለሚወድዱት እንደ አባቡም ለተጠሩት ነገር ሁሉ ለበጎ
እንዲደረግ እናውቃለን (ሮሜ.8:28)።

ጥንቸልና ዔሊ

ከዕለታት በእንዲ ቀን ጥንቸል ዔሊን እንዲህ ስትል
እንቋቋሽቻት። “እንቺ ቀርፋፋ እንዲሁ ዘላለምሽን
እንደተጎተትሽ እሰሽ ። እኔ የምለው መቼ ነው መሮጥ
የምትጀምራው? መቼስ ነው የምትወዳደራው?”። ግን ይህ
አባባል አዲስ አልነበረም።

የጥንቸል እፍ አላሰናር ያላት ዔሊ እንድ ቀን
እንወዳደር የሚል ጥያቄ አቀረበች። ጥንቸልም ልቧ
አስኪፈርሰ ስቃ ተሰማማች።

እናም ውድድሩ ተጀመረ።

ጥንቸል ተፈተሰከች። እቧራውን እስነሥታ በረረች።
ዔሊ ደግሞ እንደተለመደው መንፈቀቋን ቀጠለች። ጥንቸል
ውድድሩን ካጋመሰች በኋላ ዘወር ብላ ስታይ ዔ ሊ
በእካባቧው የለችም። ስለዚህ ትንሽ ልረፍ አላችና ወደ ጥግ

ወጥታ ጋደም እላች። እሯሯጧ ፈጣን ሰለነበርና ሰለደከማት
ወዲያውኑ እንቅልፍ ወሰዳት።

ዔሊ በበኩሏ በተለመደው ቀሰስተኛ አካሄዷ
አየተጎተተች ከእኩላ ቀን በኋላ ከውድድሩ ማብቂያ ደረሰች።
ተሰብስበው የነበሩት እንሰሳትም በታላቅ ጭብጨባ፣
ፋጨትና ድምፅ እካባቧውን አናወጡት።

ይህኔ ጥንቸል ከእንቅልፏ በርግጋ ተነሣች። እንደ
ከዋከብት ተወርወራና በ ፍጫ ገሥግሣ በሰከንዶች ልዩነት
ወደ ፍጻሜው ደረሰች። ግን የጨረሰችው በሁለተኝነት
ሰለነበር መሸነፏ ተረጋገጠ። ከዚያ በኋላ ደግሞ
አልፎከረችም።

ምን ያስተምረናል?

ጥንቸል ፈጣን ሯጭ ዔሊ ደግሞ ቀርፋፋ
መሆናቸው ተብሎ ያሰቀሰት ነገር ነው። የጥንቸል ፋክክር
ከሌሎች ፈጣን ጥንቸሎች እንጂ ከዔሊ ጋር ሊሆን
አይችልም። ብታሸንፍም እንኳ ዔሊን አሸነፈች ብሎ
የሚያወራ ባልተገኘም ነበር። ከእኛ የሚያንሱትን እ ያየን
አነርሱን ከማብጠልጠል ይልቅ የሚበልጡንን ለመፍካከር
ነው መዘጋጀት ያለብን። በመንፈሳዊው ጉዞም ቢሆን
የወደቁትን እንድናነሣ፣ ሰደከሙት እንድንማልድና ያዘነትንም
እንድናጽናና ነው ጥሪአችን። “ የደከሙትን አጆች አበርቱ፣
የላሉትንም ጉልበቶች አጸኑ። ፈሪ ልብ ላላቸው። እነሆ፣

አምላካችሁ በበቀል በአግዚአብሔርም ብድራት ይመጣልና።
መጥቶም ያድናችኋልና በርቱ። አትፍሩ በሉአቸው”
ኢሳ.35:3-4።

እንደ ስምህ ሁን

ናፖሊዮን የተባለውን ፈረንሳይ ጦረኛ በጀግንነቱ
ዓለም ሁሉ ያውቀዋል። ዋተርሎ ላይ በትንሽ ውጊያ
ከመሸነፉ በፊት ታላላቅ ጦርነቶችን መርቶ እስደናቂ ድሎችን
ተቀዳጅቷል።

ይህ ሰው ከማንኛውም የጦር መሪ የሚሰይባቸው
የተሰዩ ባሕርያት ነበሩት። ከነዚህም እንዲያው የተፋፋመውን
ውጊያ ፊት ቀድሞ ከመምራትም በሻገር በድንገት ወደ ኋላ
ተመልሰ የጦሩን የኋላ ደጀን ዝግጅት እንዲሁም አቅርቦቱን
መሰለሉ ነበር።

ታዲያ እንድ ቀን እንደ ልማዱ ፈረሱን እየጋሰበ ወደ
ኋላ ዘሮ የጦሩን ስንቅና ትጥቅ ሲቃኝ አንድ ወጣት ወታደር
ተመሰከተ። በጠባቂነት የተመደበው ይህ ቃፊር ምንም አንኳ
ከውጊያው በመቶዎች በሚቆጠር ርቀት የራቀ ቢሆንም ጥግ
ይዞ ይንቀጠቀጥ ነበር። ምናልባትም ጠላቶቹ አጥቅተው
ወደዚህ ከተጠጉ ምን አንደሚውጠው አሰቦ ሊሆን ይችላል።

ለማንኛውም ናፖሊዮን ወደወጣቱ ተጠግቶ ስሙን
ጠየቀው።

“ማን ትባላለህ?”

“ናፖሊዮን”

“ምን?”

“ናፖሊዮን”

“አርግጠኛ ነህ?”

“አዎን መጠሪያ ስሜ ነው”

“እንግዲያውስ ወይ ስሜን መልስ ወይ አንደኔ ሁን!”

ምን ያስተምረናል?

ናፖሊዮን ታላቅ ጀግና ተዋጊ ሆኖ ሳለ ሞክሼው
ድንገተኛ መሆኑን አልወደደውም። ሰምን ቢሉ የአርሱን ስም
ተሸከሟል። “ናፖሊዮን የተባለው ጀግና” በተባለበት
አንደበት “ናፖሊዮን የተባለው ፊሪ” እንዲጠራ አልፈለገም።
እናም ምርጫ ሰጠው። ወይ አርሱ ን መምሰል አልያም
ስሙን መቀየር። መሆን ወይም አሰመሆን ነው ጥያቄው።

አኛም ዛሬ አዳኛችንን ሰመምሰል ተጠርተናል።
በስማችን ከርስቲያን ተብሰን በሥራችን ግን ራሳችንን ስንሆን
አያምርም። ናፖሊዮን ወታደሩን እንደ አርሱ እንዲሆን
ከማዘዝ ያለፈ መፍትሼ አልሰጠውም። ከርስቶስ ግን
የሚያስችለንን መንፈስ ከአባቱ ተቀብሎ ልኮልናል። ይህንን
በኑሮው የተገበረው ጳውሎስ በሙሉ ድፍረት “አኔ

ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምሰሉ" ይለናል (1 ቆሮ.11:1)።

የጣቶች ፉክክር

አንድ ቀን እውራ ጣት ባካሣው አሳብ ጣቶች ክርክር ገጠሙ። ውዝግቡም እንደሚከተለው ነበር።

እውራ ጣት "በገራችን ላይ ሰዎች ደስ ሲሰኙ ወይም ግብ ሲያቆጥሩ እኔን ወደ ላይ እንደሚቀሰሩኝ እስተውላችኋል? በዚህ ላይ ክናንተ መካከል ወፍራሙና ጠንካራው እኔ ነኝ፤ ስዚህ ነው እውራ ወይም ዋና የሚል ስያሜ የተሰጠኝ። ስለዚህ ከዛሬ በኋላ እኔን ልታከብሩኝ ይገባል" አለ።

ሌባ ጣት "እላፊ አግዳሚውን በመጠንቆልሽ፤ ሌባ ጣት እያሉ ስም እወጡልሽ" ተብሎ የተገጠመልኝ እኔ ምን ልበል? ሰው ሁሉ አንደ ጦር የሚፈራኝ እኔን አይደለም እንዴ? የጣት መጠቆሚያ ሆንኩ ያለ ሰው የሚያወራው እክ ስለ እንተ ሳይሆን ስለ እኔ ነው። እና እኔን አክብሩ ከማለትህ በፊት ሌሎች የተሻሉ መኖራቸውን ልታጤን በተገባህ ነበር። በፈረንጆቹ ዘንድ ጠቋሚ ጣት ነው የምባለው። እቅጣጫ እመላካች መሆኔ ሌላ ክብር ነው። በአማርኛ ሌባ ጣት መባል በሰርቆት ካላሰጠረጠረኝ በስተቀር ክብር የሚገባው ለእኔ ነው።

መካከለኛ ጣት "ክርክራችሁ ይደንቃል። ለመሆኑ ከሁላችሁ በቁመት የላቀ መኖሩን እንዴት ዘነጋችሁ? ከሁላችሁ ክፍ ብዬ መታየቴ እክ በተፈጥሮዬ ሰከብር መታጨቴን ይመሰክራል። ደግሞም እክ የትጭጭት ቀለበት ሀ ብሎ የሚያርፈው እኔ ላይ ነው። በሉ ጭቅጭቁን እቁሙና እንክባበር!"

የቀለበት ጣት "ይገርማል! እኔ መቼም አናንተ የምታወሩትን ያህል መቀባጠር አልወድም። ግን በባዶ መንኳኳት ምንድነው? ሰለፍታ ዘወር በሉና ተመልከቱኝ እስኪ፤ የባለቤቱ ሃብት አደራ የተሰጠው ለማን ነው? ወርቁ አልማዙና ዕንቁው ያረፈው እክ ማንም ላይ ሳይሆን እኔ ላይ ነው። ስሜንም የቀለበት ጣት ብለውታል። አርፋችሁ እኔን አክብሩ ድሃ ሁሉ!"

ትንሿ ጣት "እኔ የሁላችሁ ታናሽ ነኝ። የማደግና ረጅም ዕድሜ የመኖር ዕድሌ ሰፊ ቢሆንም እኔን አክብሩ አልልም። ግን እስኪ አንድ ጥያቄ ላቅርብላችሁ። ከእናንተ መካከል ብቻውን የወደቀ ዕቃ ማንሣት የሚችል ማነው? መልሱ ማንም ይሆናል። ስለዚህ ክብር ፍለጋ መከራከሩን እቁሙና ተባብረን አንሥራ። እንዳችን ያሰሌላው ምንም ልናደርግ አንችልም"

ምን ያስተምረናል?

ጣቶቹ የዘነጉት አንድ አካል መሆናቸውን ነው። ደግሞም ትንሿ ጣት አንዳለችው አንዳቸው ያለሌላው ምንም ሊያደርጉ አለመቻላቸውን ነው። ሰውን ሊጨብጡ፣ ዕቃ ሊያነሡም ይሁን ሊተይቡ ሲፈልጉ የትኛውም ሥራ በአንድ ጣት ሊከናወን አይችልም። በርግጥ አንዳቸው ከሌላቸው ጎላ ብለው የሚታዩበት ጠንካራ ጎን ሊኖራቸው ይችላል። አላቸውም። ያ ግን የመለያየት ምክንያት ሊሆን አይገባውም።

ብዙዎቻችን አካል በሆንንበት የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያንም ተመሳሳይ ችግሮች አሉ። እኔ ከሌሊሁ ይህ ቤተ አምልኮ ይዘጋል ፤ ምዕመኑም ይበተናል ብለው በአንደበታቸውም ባይሆን በሁኔታቸው ደፍረው የሚናገሩ ጥቂት አይደሉም። አነርሱ ከሌሉ የመዘምራን ቡድኑ አንደሚፈርስ የሚያስቡ ድምፃውያን አሉ። አነርሱ ዘወር ካሉ የጋዜጣና መጽሐፍ ሕትመት እንደሚቆም የሚወራረዱ ጸሐፊዎችም እንዲሁ። መጽሐፍ ቅዱስ ይህንን እያበረታታም። ለአመራር የተቀቡ ቢኖሩም ሥራው ግን አነርሱ በሌሉበትም ይቀጥላል። ደግሞም የወንጌል ሥራ የሚሠራው በሕብረት ነው። ለሰ ሁሉም አስፈላጊነት ቃሉ አንዲህ ብሎ በሰፊው ያብራራልና።“ አካል ብዙ ብልቶች አንጂ አንድ ብልት አይደለምና። አግር እኔ አጅ አይደለሁምና የአካል ክፍል አይደለሁም ብትል፣ ይህን በማለት የአካል ክፍል መሆን ይቀራል? ጆርም እኔ ዓይን አይደለሁምና የአካል ክፍል

አይደለሁም ቢል፣ ይህን በማለቱ የአካል ክፍል መሆኑ ይቀራል? አካል ሁሉ ዓይን ቢሆን መለማት ወዴት በተገኘ? ሁሉም መለማት ቢሆን ማሸተት ወዴት በተገኘ? አሁን ግን አግዚአብሔር እንደ ወደደ ብልቶችን እያንዳንዳቸው በአካል አድርጎአል። ሁሉም አንድ ብልት ቢሆንሰ አካል ወዴት በሆነ? ዳሩ ግን አሁን ብልቶች ብዙዎች ናቸው አካል ግን አንድ ነው። ዐይን አጅን አታሰፈልገኝም ልትለው አትችልም። ወይም ራስ ደግሞ አግሮችን አታሰፈልጉኝም ሊላቸው አይችልም። ነገር ግን ደካሞች የሚመለሱ የአካል ብልቶች ይልቁን የሚያሰፈልጉ ናቸው፤ ከአካልም ብልቶች ያልከበሩ ሆነው የሚመስሉን በሚበዛ ከብር አናሉብላቸዋለን። በምናፍርባቸውም ብልቶቻችን ከብር ይጨመርላቸዋል፤ ከብር ያላቸው ብልቶቻችን ግን ይህ እያሰፈልጋቸውም። ነገር ግን ብልቶች አርስ በርሳቸው በትክክል ይተላለቡ ዘንድ አንጂ በአካል መለያየት አንዳይሆን፣ ለጎደለው ብልት የሚበልጥ ከብር እየሰጠ አግዚአብሔር አካልን አገጣጠመው። አንድም ብልት ቢሣቀይ ብልቶች ሁሉ ከአርሱ ጋር ይሣቀያሉ፤ አንድ ብልትም ቢከበር ብልቶች ሁሉ ከአርሱ ጋር ደስ ይላቸዋል። አናንተም የክርስቶስ አካል ናችሁ እያንዳንዳችሁም ብልቶች ናችሁ” 1 ቆሮ.12: 14-27።

ፕሮፌሰሩና ጀልበኛው

ፕሮፌሰሩ ለአረፍት በሄዱበት ስፍራ በአጅ የሚቀዘፍ ጀልባ ይሣፈራሉ። ቀዛሬው በብዙ አከብሮት ደሴቶቹን አያሳያቸው ሳለ አንዳንድ ጥያቄ ያነሡበታል።

"አንግሊዘኛ ትችላለህ?"

"አልችልም ጌታዬ"

"ፈረንሳይኛስ?"

"አልችልም"

"ጀርመንስ ትሞከራለህ?"

"አርሱንም አልችልም"

"ታዲያ አንዴት ነው ከቱሪስቶች ጋር መግባባት የምትችለው? በጣም ያሳዝናል!"

አንዲህና አንዲያ አያሉ ጀልባ ቀዛሬውን በአግባብ በሽሙጥ መከራውን ሲያበሉት ቆዩ። ግን ወደተነሡበት በመመለስ ላይ ሳሉ ነገር ተቀየረ። ኃይለኛ ማዕበል ተነሣ። ጀልባዋንም እንደ ትንሽ አሻንጉሊት ይጫወትባት ጀመር። ይህን መጠየቅ የቀዛሬው ተራ ሆነ።

"ዋና ይችላሉ ጌታዬ?"

"በጭራሽ!"

"ታዲያ አንዴት ነው ከሞት የሚያመልጡት? በጣም ያሳዝናል!"።

ምን ያስተምረናል?

ቀዛሬው የቋንቋ ዕውቀት አልነበረውም፤ ግን ጀልባ መቅዘፍ አና በተሰይም ዋና ይችል ነበር። ፕሮፌሰሩ ደግሞ ቀዘፋና ዋና ቢቸግራቸውም በቋንቋዎች የተካኑ ይመስላል። ግን አያያዛቸው ትዕቢት ነበረበት። በአከብሮት ያስተናገዳቸውን ሰው ሲያንቋሽሹ ታይቷልና። ሆኖም በአፋቸው ቃል ተጠመዱና ያልዘገየ ፍርድ መጣ። ቋንቋ አሰማወቅ ሞትን አያስከትልም። ግን ጀልባ ገልብጦ ሊገድል የሚችል ወጀብ ተነሣ። "አትሳቱ፤ አግዚአብሔር አይዘበትበትም። ሰው የሚዘራውን ሁሉ ያንኑ ደግሞ ያጭዳልና፤ በገዛ ሥጋው የሚዘራ ከሥጋ መበሰበሰን ያጭዳልና፤ በመንፈስ ግን የሚዘራው ከመንፈስ የዘላለምን ሕይወት ያጭዳል። በንዝልም በጊዜው አናጭዳለንና መልካም ሥራን ለመሥራት አንታከት" (ገላ.6:7-9)።

የበለጠ ተአምር!

አስተማሪው እግዚአብሔር የለም አያለ ከተሰጠው ሥራ ውጭ የተማሪዎቹን አምነት ለማጥፋት ይጣጣራል። መጽሐፍ ቅዱስን የሰዎች ፈጠራ ነው ይልቁንም አቅመ ቢላች በቀቢፀ ተስፋ አንዲኖሩ የተጻፈ ተራ ወሬ ነው አያለ የትንንሾቹን አእምሮ ለመበረዝ ብዙ ያወራል።

በንግግሩ መካከል አንዲህ አለ። " ለዛሬ አንድ የለየሰት ውሸት በምሳሌ ላሳያችሁ። ቀይ ባሕር ለሁለት

ተከፈለ አስራኤላውያንም በደረቅ መሬት ተሻገሩ ሲባል ለምታችኋል አይደል? ተመራማሪዎች እንደደረሱበት ከሆነ ግን አነርሱ የተሻገሩት አርባ ኢንች ጥልቀት ባለው ውኃ ላይ ነው። አናሱ ብትሉኝ ጫማቸው ርሶ ካልሆነ በስተቀር ምን አንዳይሆኑ ነው ውኃው መከፈል ያለፈለገው? አመኑኝ ይህ መጽሐፍ የዚህና ሌሎችም ልቦለዶች ጥርቅም ነው።”

በዚህ ጊዜ ከትናንሾቹ ልጆች አንዱ በታላቅ ድምፅ “ሃሌሉያ!” ብሎ ጮኸ። ለምን አንደጮኸ አስተማሪው ሲጠይቀውም ምክንያቱን አንዲህ ሲል በአጭሩ ተናገረ። “አግዚአብሔር የፈርዖንን ሠራዊት፣ ፈረሶቹና ሠረገሎቹን በአርባ ኢንች ውኃ ውስጥ ማለመጡ ገርሞኝ ነው። ካነበብኩትም ይልቅ አርለዎ ባሉት ውስጥ የባለ ተአምር አየሁ።”

ምን ያስተምረናል?

አንዳንዴ የወንጌሉ ጠላቶች የሰዎችን አምነት ለማጥፋት የሚመቱት መላ ጭራሹኑ የሚያራምደው ሆኖ ይገኛል። አንደ በልቴር ማተሚያ ቤት ማለት ነው። ሰውየው መጽሐፍ ቅዱስን ከአገልግሎት ውጭ ለማድረግ ተፃራሪ ጽሑፎችን ሊያትም ነበር የከፈተው። አርሱ ሲሞት ግን ከርስተያኖች ገዝተው መጽሐፍ ቅዱስ ማተሚያ አደረጉት። ይህም አስተማሪ ያጠፋ መስሎት የልጆቹም አምነት ከፍ አድርጓል። መዝሙረኛው “ለዘላለም ለአኔ ነውና ትአዛዝህ

ከጠላቶቹ ይልቅ አስተዋይ አደረገኝ” አንዳለ አግዚአብሔር ለዚህ ብላቴና መምህር ነኝ ከሚለው ለው በላይ የሚያስብ እአምሮን ሰጥቶታል (መዝ.119:98)። አንደ አርሱ ያሉ ሕፃናት በዕድሜ ከሚበልጧቸውና በልምድም ብዙ ዕውቀት ካካበቱ አረጋውያን ይልቅ አርቀው ይመለከታሉ። ከብር ለአግዚአብሔር ይሁን!

ከትሉ ላለማነሰ

ወጣቱ በጊዜ ወደ ትምህርት ቤት ቢላከም በጊዜ መጨረሻ ግን አልቻለም። ለምን ቢሉ ቀለም የመቀበል ችሎታው አንደ ሌሎቹ ጓደኞቹ አልነበረም። የተቻለውን ሁሉ ቢያደርግም ፈጽሞ አልሆነለትም። ስለዚህ ትምህርቱን አቋርጦ መውጣት የግድ ሆነበት።

ታዲያ ወደ ቤቱ በመመለስ ላይ ሳለ ይደከመውና አንድ ዛፍ ጥላ ሥር ያርፋል። ትንፋሹ መለስ ካለለት በኋላ ደግሞ አዚያው ዛፍ ላይ ለመንጠላጠል የሚሞከርን ትል ያለተውላል። ጥቂት አንደወጣ ወደ መሬት ወደቀ። ግን ተመልሶ ጥረቱን ቀጠለ አንጂ አዚያው መሬት ላይ አልቀረም። በሁለተኛው ከቅድመ ጥቂት ከፍ አንዳለ አሁንም ወደቀ። ነገር ግን ተመልሶ ጥረቱን ቀጠለ። ዳግም በግዝገባ ቁጥር መጀመሪያ ከደረሰበት ከፍታ ጥቂት ይጨምር

ነበር። በመጨረሻውና ሰባተኛው መካከራው ተሳካላትና ከዛፋ እናት ላይ ወጣ።

ይህ ተማሪ ከመጀመሪያ አስከ መጨረሻው ሲከታተል ቆይቶ በትሉ አይበገገሬነት ተደነቀ። ለራሱም እንዲህ አለ። “ይህ ትል ዛፋ ላይ ከመውጣት ይልቅ ተስፋ መቁረጥ ይቀልለው ነበር። ግን ተስፋ ባለመቁረጥ አስከ መጨረሻው በመቀጠሉ ተሳካላት። ታዲያ እኔ በመሬት ከሚሳብ ትል እንዴት እንሳለሁ? በርግጥም ተመልሼ ትምህርቴን መቀጠል አለብኝ። ደጋግሜ ተስፋ ባለመቁረጥ ከተጋሁ ይሳካልኛል!”

ምን ያለተምረናል?

የምንኖረው በተስፋ መቁረጥ ከተከበበ ደሴት ውስጥ ነው። ከመቼውም ጊዜ በላይ ለዎች ስለ አካባቢያቸው፣ ስለ ዓለም ኢኮኖሚና ስላም፣ ስለ አገራቸውና ስለ መጪው ዘመን ተስፋ የቆረጡበት ወቅት ነው።

ይህ ወጣት ግን ትንሽ ከምትባለው ፍጡር ተምሮ ተስፋ መቁረጥን ደህና ስንብት ብሎታል። እንዳንድ ጊዜ ከሰው ምሳሌ ሲጠፋ ወደ ትንንሾቹ ፍጡራን እንደንመለከት ቅዱስ ቃሉም ያበረታታል። “እንተ ታካች፣ ወደ ገብረ ጉንዳን ሂድ፣ መንገድዋንም ተመልከተህ ጠቢብ ሁን። አለቃና አዛዥ ገዢም ሳይኖራት መብልዋን በበጋ ታሰናዳለች፣ መኖዋንም በመከር ትሰበሰባለች (ምሳ.6:6-8)።

ይቅርታ ፈላጊዎች

በአባትና በወንድ ልጁ አናጋው መካከል የነበረው ግንኙነት ከጊዜ ወደ ጊዜ እየደፈረሰ ሄደ። የሚሰማሙበት ነገር አነሰ። አለመግባባታቸው ከረረ። ይህን መታገሥ ያልቻለው ልጅ አንድ ቀን ተነሥቶ ከቤት ወጣ። ግን አልተመለሰም። ቀናት ሳምንታትን ሳምንታት ወራትን ወራትም ዓመታትን ቢወልዱም ወደ ቤቱ አልተመለሰም።

በዚህ ሁኔታ ስጋት የገባውና የቤተሰቡም ጉትጎታ ዕረፍት የነሣው አባት ልጁን ወደ ቤት ለመመለስ አንድ ነገር ማድረግ እንዳለበት አመነ። እናም ወደ አንድ የጋዜጣ አዘጋጅ ዘንድ ሄደና እንዲህ የ ሚል ማስታወቂያ እንዲያወጣለት ጠየቀ። “ልጄ አናጋው ሆይ፡- ይቅርታ አድርገንልሃል። ለስካሁን ለሆነውም ምንም ዓይነት ጥያቄ አናቀርብልህም። ወደ ቤትህ ብቻ ተመለስ። የዛሬ ሳምንት ከቀኑ ስድስት ሰዓት ሲሆን በዚህ ጋዜጣ ዝግጅት ከፍል በር ላይ አጠብቅሃለሁ።”

በሳምንቱ የጋዜጣው የዝግጅት ከፍል እኔ አናጋው ነኝ በሚሉና አባታቸውን በሚጠብቁ በርካታ ለዎች ተሞላ!

ምን ያለተምረናል?

ፍቺ ጣራ የነካው ስለ ምንድነው? የይቅርታው በር ተከርቶም ስለተዘጋ የልጆቻችን መግዲ ዕድል ለለተዘነጋ ነው። እርሰ በርሰ መለማማት ያቃቃቸው ግን ከ ወንጌሉ ቀለብ የሚለፈርላቸው ባለሚሎች ከሰኞ እስከ ዓርብ ፍርድ ቤት የሚመላለሱት ለምንድነው? ይቅር መባባል እቅቷቸው ነው። እገር ከእገር ሕዝብ ከሕዝብ ብሔር ከብሔር ቤተሰብ ከጎረቤት እ ለቃ ከምንዝር ደጋፊ ከተቃዋሚ እርሰ በርሰ የሚናከሰው ስለ ምን ነው? ። ይቅርታና ምሕረት ከብዙዎቻችን መዝገብ ቃላት ላይ ስለተፋቀ ነው። ከዚህም የተነሣ ምድራችን ከምግብ ይልቅ ይቅርታን በተራቡ ከውኃ ይልቅ ምሕረትን በተጠሙ ሰዎች ተሞልቷል። ቃሉ ምን ይለናል? “እርሰ በርሳችሁ ትዕግሥትን አድርጉ፤ ማንም በባልንጀራው ላይ የሚነቅፈው ነገር ካለው፤ ይቅር ተባባሉ። ከርሰቶላ ይቅር እንዳላችሁ እናንተ ደግሞ እንዲሁ አድርጉ” (ቆላ.3:13)።

ዘወር በልልኝ

ንጉሡ ዜጎቹን ለበጎ ሥራ ማደፋፈርና ማበረታታት ይወድ ነበር። በ እንድ አጋጣሚ ደግሞ በሥራው እየላቀ የሄደውን የእገሩን ፈላስፋ ዝና ለምቶ በጣም ይደሰታል። እናም እንድ ማለዳ ሊፈልገው ያለበት ድረስ ይጓዛል።

ፈላስፋው ደጅ ተቀምጦ የጧቷን ፀሐይ እየሞቀ ነበር። ንጉሡ አጠገቡ እንደደረሰ “ሰለ ሥራዎቻችሁ

ለምቻሉሁ። በርታ! አሁንም የሚያሰፈልግህ ነገር ካለ ሁሉን ልሰጥህ ዝግጁ ነኝና ጠይቀኝ” ይለዋል። ፈላስፋውም ምንም ላያመነታ “አዎን ንጉሥ ሆይ የሚያሰፈልገኝ ነገር እለ፤ ይኸውም ፀሐይዋን እንዳልሞቅ ስለከለልከኝ ዘወር በልልኝ” አለው ይባላል።

ምን ያስተምረናል?

ታሪኩን እቅልለን ካየነው ይህ ፈላስፋ ለንጉሡ ልግሥና ንቀት ያደረገበት ሊመስለን ይችላል። እርሱ ግን ከዚያም የዘለለ ነገር በዙሪያው ለተከለከሉ ሰዎች እያስተማረ ነበር። ማተኮር የሚያሻን በምቶት ጉዳይ ላይ ላይሆን ለዛሬ በሚያሰፈልገን ነገር ላይ ነው እያለ ነበር። ለንጉሡም የነገረው ይህንኑ ነው። የጧቷ ፀሐይ በጊዜ ካልሞቋት ትጠልቃለች። የንጉሡ እቅርቦት ግን ከለዓት በኋላም ቢሆን ይደርሳል።

መጽሐፍ ቅዱስም ከዚህም የዘለለ የሚያሳርፍ ደግሞም ተመሳሳይ መልእክት አለው። “ኑሮዬ ይበቃኛል ለሚለው ግን እግዚአብሔርን መምሰል አጅግ ማትረፈያ ነው፤ ወደ ዓለም ምንም እንኳ እላመጣንምና፤ እንዳችንም ልንወሰድ እይቻለንም፤ ምግብና ልብስ ከኖረን ግን፤ እርሱ ይበቃናል (1 ጢሞ.6: 6-8)።

አስራላሁ አታስሪም

ሴትየዋ ጥጥ ትፈትላለች። ባል ደግሞ ከሥራ ተመልሶ ከመደቡ ላይ አረፍ ብሏል። ከፈትሉ ጋር ከፍ ዝቅ የሚለውን ዜማዋን ለአፍታ ገታችና ወደባለቤቷ በመዞር ንግግር ጀመረች።

"አንድ አገልግል ልቃቂት ሲሞላልኝ ገበያ ወጣና እሸጠዋለሁ"

"በጅ" አለ ባልየው።

"በገንዘቡ አንዲት ሲካካ ዶሮ እገዛለሁ"

"ከዚያሰ"

"ከዚያማ ዕንቁላሏን አለታቅፌ ማራባት ነው"

"ይኸው ነው?"

"ገና ምኑ ተይዞ፤ ሲያድጉልኝ አንቁላል እየለቀምኩ መቸብቸብ ነው"

"አሱ ይሻላል"

"ደግሞ ከዚያም ከዚህም አጠረቃቅምና አንዲት ጊደር እገዛለሁ"

"ጊደር?"

"አዎን ጊደር! አሷን በደንብ አሳድጌ አስጠቃትና ጥጃ ትወልድልኛለች"

"አጅብ"

"ጥጃው ብርድ ለለማይችል ከፍ አስኪልልኝ አዚህ ቤቱ መሃል ምስሶው ላይ አሥረዋለሁ"

"አኮ አዚሁ፤ እኔ መኝታ ሥር?"

"ሌላ የት አወሰደዋለሁ፤ ርኅራኄ ያሻናል"

"ብለሽ ብለሽማ ጥጃ አዚህ ቤት አታሰሪም"

"አሰራለሁ፤ መብቴ ነው!"

"አታሰሪም!"

"አሰራለሁ"

"አታሰሪም!"

"አሰራለሁ"

ጠቡ እየተካረረ ሄደ። ባል በምንም መልኩ የቤት እንስሳ ከእነርሱ ጋር ማደር እንደማይኖርበት አሰረዳ። ሚሊት ደግሞ በገዛ ቤቴ መብቴ ነው አለች። ተጣሉ። ባል ሚሊትን በሽመል ጨረገደ። አርሷም ኡ ኡ አለች።

ምን ያስተምረናል?

ባልና ሚሊት የተጣሉት ባልተጨበጠ ተሰፋ ነው። ሚሊት ብዙ ያቀደች ቢሆንም ስለ ሰኬቱ ግን ማንም አርግጠኛ አልነበረም። አንዲሁ በአግዚአብሔርም ቤት ገና ይሆናል ተብሎ በሚገመት ነገር ላይ ያለው ርኩቻ አስቂኝ ነው። በአንድ ወቅት ሁለት ሰዎችን ይዘው የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ሊጀምሩ ያሰቡ ወዳጆች ወደፊት ቤተ ክርስቲያንቱ ስታድግ ዋና መጋቢ የሚሆነው ማነው በሚል የጎሪጥ አየተያዩ ሲያወሩ ሰምቻለሁ። ይህ ዓይነቱ አካሄድ ጊዜ አባካኝና አሳዛኝም ነው። ትናንት መቃብር ወርዶአል፤ ነገም

በማጎፀን ነው። በአጃችን ያለው ዛሬ ብቻ ነው። ተግተን በመሥራት ከመከናወን ይልቅ ስለ ነገ አያወራን በተረት ተረት ጊዜ እናባክን። ሁለት ምክሮች እነሆ። “ነገር ግን ለዚህ ዓለም ከሚመችና የአሮጊቶችን ሴቶች ጨዋታ ከሚመስሰው ተረት ራቅ። እግዚአብሔርን ለመምሰል ግን ራስህን አስለምድ” 1 ጢሞ. 4:7። “ነገር ግን ሞኝነት ካሰው ምርመራና ክትውልዶች ታሪክ ከክርክርም ስለ ሕግም ከሚሆን ጠብ ራቅ፤ የማይጠቅሙና ክንቱዎች ናቸውና” ቲቶ.3:9።

የዘመናት ልፋት

ይህ ሔንገል ማውጋትን ከተሰኘው ፈረንሳዊ ጸሐፊ ድርሰት የተጨመቀ ነው። ወጣት ባስተዳሮቹ የሰየላቸው ድሆች ናቸው። ግን በጣም ይዋደዳሉ። በዚያ የማይረሳ ምሽት ለዳንስ ተጋብዘው ሲሄዱም ያሸማቃቃቸው ነገር ቢኖር ሌላ ሳይሆን የረባ ጨርቅ የሌላቸው መሆኑ ብቻ ነው። ያንን አንደ ምንም ካሟሉ በኋላ ቆንጆይቱ ወይዘሮ የአንገት ሐብል አንደሚያስፈልጋት ተስማሙ። ያላቸው ብቸኛ አማራጭም መዋስ ነበር። ስለዚህ ወደሚያውቁት ባለጠጋ ሴት ዘንድ ሄዱ። አርስዋም ያለ የሌላ ሐብል ዘርግፋ አስመረጠቻቸው። ጥንዶቹ ዐይናቸው ያረፈበትን አንሥተው ወደ ግብግብው ቦታ አመሩ። መልካም ጊዜም አሳለፉ። ነገር ግን በመልሱ ጉዞ ከሠረገላው ሲወርዱ ሐብሉ መጥፋቱ ተረጋገጠ።

ከዚያች ቀን በኋላ ነው እናኗራቸው ፈጽሞ የተለወጠው። የሌት ተቀን ሕልማቸው ያንን ሐብል ለመተካት ሆነ። ባሏ ሌት ተቀን በመሥራት ከሰውነት ተራ ወጣ። ወይዘሮዋም ወጭውን ለመጋራት የቤታቸው ትልቅ ቅርስ የተባሰውን ፀጓጉን ተቆርጣ ሸጠች። ከዓመታት ልፋት በኋላ ገንዘቡ ሞላና ሐብሉ ተገዛ። እናም ሊመልሱ ወደአዋሰቻቸው ባለጠጋ ሴት አመሩ። በታማኝነትና በጊዜ ባስመመለሳቸው ይቅርታ ጠይቀው ሲያበቁም ያጋጠማቸውን አስረድተው ሐብሉን ለባሰቤትዋ አስረከቡ። ባሰ ንብረቷ ግን ከመደበት ፈንታ አዘነች። ከመፈንደቅ ይልቅ ቆዘመች። ምክንያቱንም የገለጠችው አንዲህ በማለት ነበር። “ስምን በወቅቱ መጥፋቱን አልነገራችሁኝም? በጣም የሚያሳዝንና የሚያስቆጭ ነገር ነው። ምክንያቱም የተዋሰሽኝ ሐብል ወርቅ ሳይሆን አርቲፈሻል ነበር። ዋጋውም ክእምስትና ስድስት ብር የማይበልጥ ነው። ብትነግሩኝ ምንኛ መልካም ነበር?”

ምን ያስተምረናል?

ከመልካም ሽቲ መልካም ስም ይሻሻልና ባልና ሚስቱ የሐብሉን መጥፋት በጊዜ ቢናገሩ ኖሮ ታማኝ ክመባላቸው ሌላ ዘመናቸውን ያተርፉ ነበር (መክ.7:1)። ብዙዎቻችን አንዲሁ በማይረባ ነገር ዕድሜአችንን

አንጨርሳለን። የኋላ ኋላ ግን ለዘመናት የምንለፋበት ጉዳይ መሠረቱ አብላት ሆኖም ይገኛል።

ይልቁንም መንገዶች ሁሉ ወደ ሮም ያደርሳሉ ከሚለው አባባል ትይዩ አምነቶች ሁሉ ወደ አግዚአብሔር የሚያደርሱ መስፈራቸው ሲወድቁና ሲነሡ ዕድ ሜያቸውን ስለሚጨርሱ ምስኪኖች ቃሉ እንዲህ ይላል። "ለሰው ቅን የምትመስል መንገድ አሰች ፍጻሜዋ ግን የሞት መንገድ ነው" ምሳ.14:11።

ተነጥላ የሄደችው በግ

ከበጎቹ መንጋ መካከል አንደኛዋ ዐይን የምትገባ ነበረች። ንጣቷና የቀንዷ ቀጥታ ከሁሉ ቀድሞ አንድትታይ አድርጓታል። ስለዚህ ሁሉ ያደንቋት፤ ቅድሚያ ይሰጧትና ብሎም ይንከባከቧት ነበር። ይህ ሁሉ ተደምሮ በጊቱ አንድትታይ አደረጋት። እናም ወጣ ስለማለት ማሰብ ጀመረች። አስባም አልቀረችም። እንደ ቀን ወገኖቿን ሰብስባ እንዲህ አለቻቸው። "ከእናንተ ጋር መኖሩ ሰለቸኝ፤ መስማሪያም ይሁን መጠለያ ለማግኘት ከእናንተ ጋር መግተልተሉ አስመረረኝ። አንዳንዶቻችሁ ንጹሕናችሁን ስለማትጠብቁ ከእናንተ ጋር አብሮ ማደር ቅጣት ነው። ንጹሕ እየር መተንፈስም አልቻልኩም። ስለዚህ ወጣ ብዬ የራሴን ኑሮ ለመጀመር አስቤአለሁና ደህና ሁኑ!"

የመንጋው በጎች በዚህ ንግግር በጣም አዘኑ። ተለይታቸው ከመሄዷም በላይ የደ'ነንነቷ ነገር በጣም አሰጋቸው። እናም እንዲህ አሏት። "ስላልተመቸኸና አኛም የምቸት ማጣትሽ ምክንያቶች በመሆናችን ይቅርታ እንጠይቃለን። ያም ሆኖ ግን ተነጥለሽ በመሄድሽ አላብ አንስማማም። ምክንያቱም አኛ ብዙ ጠላቶች አንዳሉን ታውቂያለሽ፤ ሌትና ቀን የሚያደቡብን የዱር አራዊት ጥቂት የሚባሉ አይደሉም። ስለዚህ በአንድነት መሆናችን ይሻላል። በሕብረት ስንጮኽ ባለቤቶቻችን ይደርሱልናል። ከተነጣጠልን ግን የማንም መጫወቻ አንሆናለን። ስለዚህ አባክሽ እትሂጂ"።

በጊቱ ይህንን አላብ ብዙ አውጥታና አውርዳ ስለነበር በወገኖቿ ልመና ፍንክች አላለችም። እናም እንዲህ ብላ ተስናበተቻቸው። " አነዚህን ቀንዶች አይአቸው። የተሰጡኝ ፎቶ ለመነሣት ላይሆን ከጠላቶቼ ለመከላከል ነው። ምናልባትም ያንን ማድረግ ባልችል የሚቀርብኝ ነገር የለም። የሚጎድልብኝ ነገር ካሰ የእናንተ ግፊያ ብቻ ነው። አሁን ግን ወጣ ብዬ ንጹሕ እየር ልተንፍስ አስኪ። ይልቅ ገሰል ገሰል ገሰሰል በሉልኝ!"

የወገኖቿን ልመና ረግጣ በጊቱ በኩራት አየተራመደች ወደ ሜዳው አቀናች። የመንጋው አባላትም በዐይናቸው ተከተሏት። ብዙም ርቃ ላትሄድ ግን የተፈራው

ደረሰ። ራቅ ብሎ ሁኔታዎችን በንቃት ሲከታተል የነበረ ቀበሮ ዘልሎ ጉብ አለባት።

ምን ያስተምረናል?

በጊቱ የወገኖቿን ልመና ባለመስማቷ የጎዳቸው ራሷን ነው። ምንም እንኳ ኑሮን አስቸጋሪ የሚያደርጉ እንቅፋቶችን ብትጋፈጥም መነጠል ግን መፍትሼ አልነበረም። የመንጋው ውበት በሕብረት መስማራቱ ነውና። ሌላም ያልተነሣ ጉዳይ አለ። የበጊቱ መነጠል ክሕብረት ብቻ ሳይሆን ከአረኛዎም የጥበቃ ክልል ውጭ አድርጓታል።

ቀበሮ፣ እንበሳ፣ ተኩላና ሌሎችም የበጎች ጠላት እንደሆኑ ሁሉ እኛም ጥቂት የማይባሉ ጠላቶች አሉን። “አለቆችና ሥልጣናት የዚህም የጨለማ ዓለም ገዢዎች በሰማይም ሥፍራ ያለ መንፈሳውያን ሠራዊት” ሲል መጽሐፍ ቅዱስ የሚደረድራቸው ሁሉ የእኛ ወዳጆች አይደሉም (ኤፌ.6:12)። ልክ ቀበሮው በርቀት በጊቱን ሲከታተል እንደቆየ ሁሉ የእኛም ባለጋራ የሚውጠውን ፈልጎ በአየር ላይ እንደሚያጓራ ተነግሮናል (1ጴጥ.5:8)።

ሕብረት መልካም ነው። ልክ እንደ በጊቱ እማረባችሁ ሲባሉ መለየት የሚያምራቸው ወገኖቻችን ቁጥር ብዙ ነው። አይዘህ አይዘህ የተባለው ሰባኪ ብዙም ሳይቆይ ቤተ ክርስቲያን ክፈትኩ ብሎ ላይ ታች ሲሮጥ ይስተዋላል። ከመዘመራን ቡድኑ ውስጥ የተሻለ የተባለው

ደግሞ ካሴት ላሳትም ብሎ ሲሯሯጥ ዋናውን ኃላፊነት ይዘነጋዋል። የምሳሌ መጽሐፍ “ መለየት የሚወድድ ምኞቱን ይከተላል፣ መልካሙንም ጥበብ ሁሉ ይቃወማል” እንደሚል ተነግሮች በዝተዋል (18:1)። ግድየለም አብረን እንሁን!

ሁለቱ እናቶች

ሁለቱ እናቶች ጎረቤታዎች ናቸው። እናቶች ያልናቸው በዚያ የዕድሜ ክልል ስለሆኑ ብቻ እንጂ ሁለቱም እናቶች አልነበሩም። እንደኛዎ የሰባት ልጆች ናት። ሌላዋ ደግሞ መካን ናት። ብዙ ብትጓጓም የማጎፀንዋን ፍሬ ለማየት አልታደለችም። እንግዶችን ስትቀበል ካልሆነ በስተቀር ቤትዋ የልጆች ልቅሶ፣ የጨዋታ ድምፅና የደስታ ሳቅ ተስምቶበት አያውቅም። ግን ምንም ማድረግ እንደማትችል ተገንዝባ ያንን ሃዘን ተቋቁማ ለመኖር ችላለች። መሽከም ያቃታት ግን የጎረቤትዋን አሽመር ብቻ ነበር። በነጋ በጠባ አጋጣሚ ፈልጋ ትሰድባታለች። ርግማን እንዳለባት ታስታውሳታለች። በስዎችም ፊት ታዋርዳታለች። መካኒቱ ለዚህ ምላሽ አልነበራትም። ሲብሰባት ብቻ እንባዋን ታፈሰሰ ነበር።

የተሳዳቢዋ እናት ልጆች በሙሉ አድገው ራሳቸውን ስለቻሉ እንዴት እናታቸውን መንከባከብ ኋላም መጦር እንደሚችሉ ተመካክሩ። በዚሁም መሠረት በየሳምንቱ

በየተራ ወደ ልጆቿ ቤት እየሄደች በምቶት እንድትኖር ወሰኑ። በዚህም መሠረት ተረኛው ልጅ ሳምንቱን ሲጨርስ እናቱን እምጥቶ በመንደር መካከል ካሰው ትልቅ የዋርካ ዛፍ ሥር እስቀምጧት ይሄዳል። ተረካቢው ደግሞ ከዚያ እንሥቶ ይወስዳትና እንክብካቤውን ይቀጥላል።

ይህ በዚህ አንዳለ ከዕለታት በእንዱ ቀን ወሳጁ ተራውን ረስቶ ሳይመጣ በመቅረቱ እናቲቱ እዚያው አድራ በሌሊቱም ቅዝቃዜ ሞታ ተገኘች። ልጆቿም ከልብ እዘኑ። ግን ከምንም በላይ ያሳሰባቸው ሰባት ልጆች ወልዳ ረዳት በማጣት ሞተች መባሉና የእገሩም ሕዝብ በእነርሱ ላይ የሚኖረው እመሰካክት ነበር። ስለዚህ በምሥጢር ሲመካከሩ እንድ እሳብ መጣላቸው። መካኒቱ ሌት በዕድሜም ይሁን በተከለ ሰውነት ከአናታቸው ጋር ተመሳሳይ ስህምቶች ማንም ሳይሰማ አሏን ወስደው እንደ እናት ሊንከባከቧት ወ ሰኑ። አናም አደረጉት። መካኒቱ ማማጥና መውሰድ ማሳደግም ሳያስፈልጋት የሰባት ልጆች እናት ሆነች።

ምን ያስተምረናል?

መካኒቱ እለመውለዲ ሌላይቱም የሰባት ልጆች እናት መሆኗ የአነርሱ ምርጫ አልነበረም። አናም እናቲቱ በዚያ መመካቷ ትልቅ ስሕተት ነው። እንደ እኛ ያልሆኑትን ሁሉ ኃጢአተኞች እንደሆኑ ወይም እንደተረገሙ ማሰብ

አጻጉል ነው። ዛሬ ያልዳኑትን ስናይ ራሳችንን ፀጋ እንደበዛሰት ዕድለኛ ሳይሆን እንደተለየ ፍጡር ማየት እንዳይጠናወተን ይህ ታሪክ ያስተምረናል። ደግሞም የምናያቸው ነገሮች በእኛ ቁጥጥር ሥር ስላልሆኑ በድንገት ፈጥነው ሊሰዋወጡ ይችላሉ። አዎን ነገሮች ሊገለባበጡ ይችላሉ።

እንዲያውም ይህ ታሪክ ስለ ሐናና ፍናና ከተጻፈው ጋር የሚያመሳስሰው ነገር አያጣም። ታዲያ ታሪክ ቀያሪው እግዚአብሔር ነገሮችን ሲገሰብጣቸው ሐና እንዲህ ብላ ነበር። "አትታበዩ፣ በኩራትም አትናገሩ፤ እግዚአብሔር አዋቂ ነውና፣ እግዚአብሔርም ሥራውን የሚመዝን ነውና፣ ከእፋችሁ የከራት ነገር እይውጣ። የኃያላንን ቀስት ሰብርእል፣ ደካሞችም በኃይል ታጥቀዋል። ጠግበው የነበሩ እንጀራ አጡ፤ ተርበው የነበሩ ክራብ ዐርፈዋል፤ መካኒቱ ሰባት ወልዳሰችና፣ ብዙም የወሰደችው ደክማሰች" 1ሳሙ.2፡ 3-5።

ይድረስ ለእግዚአብሔር

ይህ የሆነው ሜክሲኮአዊው ገበሬ በኃይለኛ የዝናብ አጥረት በተቸገረበት ወቅት ነው። ሰነገሩ ዝናቡ መጣ። ግን በረዶ ቀላቅሎ ወረደና በቆሎውን እውድም ሄደ። የመጨረሻ ዘሩን ዘርቷልና እራሹ ምንም እማራጭ አልነበረውም። እዝኖ

በተኮራመተበት አንዲት ምሽት ግን ያልጠበቀው አሳብ መጣለት። ሰአግዚአብሔር ደብዳቤ ሰመጸፍ አሰበ። አናም አንዲህ ሲል በወረቀት ላይ አሰፈረው።

“አግዚአብሔር ሆይ፡- አንተ ካልረዳኸኝ በስተቀር አኔና ቤተሰቤ በዚህ ዓመት መራባችን አይቀሬ ነው። ማላውን መልሼ ሰመዝራትና እስከሚቀጥሰው ዓመት ቤተሰቤን ሰመመገብ አንድ መቶ ፔሶ ያስፈልገኛል። ይህም ከበረዶው የተነሣ ነው።”

ይህንን ጽፎ በአንባልክ ካሸገ በኋላ ወደ ከተማይቱ ፖስታ ቤት ገሠገሠ። አዚያም ቴምብር ገዝቶ ሰጠፈበትና ከመልአክት ሣጥን ውስጥ ከተተው። መልአክቶችን በማሠባጠር የብዙ ዓመታት ልምድ ያለው አንድ ፖስተኛ ደብዳቤውን ሲያይ በጣም ተገረመ። ይህንን ያህል ዓመት ቢሠራም ሰአግዚአብሔር ተብሎ የተላከ ደብዳቤ አጋጥሞት አያውቅምና። ስለዚህ ወሰዶ ለፖስታ ቤቱ ሥራ አስኪያጅ አሳየው። ሥራ አስኪያጁ ልቡ እስኪፈርስ ከሳቀ በኋላ ተመልሶ ኮስተር አለ። “አንዴት ያለ ጠንካራ አምነት ነው? ይህንን የጻፈው ሰው አምነት ቢኖረኝ ተስፋዬም አንደ አርሱ ባለ አምነት ቢጻፍና ከአግዚአብሔር ጋር አሰከ መጻጻፍ ብዘልቅ ምንኛ ደስ ባለኝ!” ሲልም ተናገረ።

በመጨረሻም ደብዳቤውን አንብቦ ከራሱ ምላሽ ሊሰጥ ወሰነ። ፖስታውን ከፍቶ ሲያነበው ግን ከጽሑፍም ያሰፈ ተግባር የሚሻ ጥያቄ አንዳዘለ ተረዳ። ስለዚህ ከደምዘ

የተወሰነውን ከፍል ሰጠና ሌሎች ባልደረቦቹም የሚችሉትን ያህል አንዲያዋጡ አደፋፈረ። በዚያም መሠረት ሰባ አምስት ፔሶ አሰባሰበ። አናም በአንባልክ ከትቶ ከአግዚአብሔር አንደተላክ አድርጎ ፈረመና አሸጎ አስቀመጠው።

በሚቀጥሰው ቀን ገበሬው ማልዶ ወደ ፖስታ ቤቱ ደረሰና የ መጣለት ደብዳቤ አንዳሰ ጠየቀ። ፖስተኛውም አንባልኩን አቀበለው። ገበሬው ምንም የመደነቅ ምልክት አሳሳየም። በብዙ መተማመን ገንዘቡን ከቆጠረ በኋላ ግን በጣም ተናደደ። ወዲያውኑም ወረቀትና መጻፊያ ሰምኖ ምላሹን ጻፈ። ከዚያም አንደተለመደው ቴምብር ለጠፈና ሣጥኑ ውስጥ ከትቶት ወደ ቤቱ ሄደ። ሥራ አስኪያጁም ፖስታው አንደደረሰው በችኮላ ከፈተው። አንዲህ ይል ነበር። “ከጠየቅሁህ ገንዘብ ውስጥ ሰባ አምስት ፔሶ ደርሶኛል፤ የቀረውንም ስደድልኝ። ግን በፖስታ ቤት በኩል አትላከው፤ ም ከንያቱም ሌባ ብቻ ነው እዚያ የተሰበሰበው!”።

ምን ያስተምረናል?

የገበሬው አምነት አስደናቂ ቢሆንም እመስጋኝነት ግን አልታየበትም። ሰባ አምስቱ ፔሶም ቢሆን የደረሰው በፖስተኞቹ አጅ እልፎ መሆኑን ዘንግቷል። ጭራሹኑ ገንዘቡን ያዋጡለት አነርሱ መሆናቸውን ቢሰማማ አንዴት በደነገጠ!

ብዙ ጊዜ የጸሎቶቻችን መልሶች የሚመጡት በሰዎች በኩል ነው። አሰቀድመን ያን ላይረገ ለእግዚአብሔር ቀጥሎም ስለታዘዙ ለሰዎች ምስጋና ማቅረብ ይገባናል። እለበለዚያ የአሰጩናቂው ዘመን ሰዎች ባሕርይ እንጸባራቂ ልንሆን ነው።

ጳውሎስ ለመንፈሳዊ ልጁ ለጢሞቴዎስ በጻፈለት ሁለተኛ መልእክት እንዲህ ይላልና። " ነገር ግን በመጨረሻው ቀን የሚያሰጩንቅ ዘመን እንዲመጣ ይህን እወቅ። ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉና፣ ገንዘብን የሚወዱ፣ ትምከህተኞች፣ ትዕቢተኞች፣ ተሳዳቢዎች፣ ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ፣ የማያመለግኑ፣ ቅድስና የሌላቸው፣ ፍቅር የሌላቸው፣ ዕርቅን የማይለሙ፣ ሐሜተኞች፣ ራሳቸውን የማይገዙ፣ ጨካኞች፣ መልካም የሆነውን የማይወዱ፣ ከዳተኞች፣ ችኩሎች፣ በትዕቢት የተነፉ፣ ከእግዚአብሔር ይልቅ ተድላን የሚወዱ ይሆናሉ፤ የእምልኮት መልክ አላቸው ኃይሉን ግን ከደዋል፤ ከእነዚህ ደግሞ ራቅ" 3:1-5።

ትዕቢተኛው ዝናን

ድርጭቷ እንቁላል ጥላ ዘወር ከማለቷ ዝናን በዚያ ሲያልፍ ረጋግጦ ይሰበርባታል። እርሰዋም በዚህ ድርጊት ከፋኛ ታዝናለች። እናም እንድ ቀን ሲመለስ ጠብቃ ለምን

እንቁላሎቿን እንደሰበረ ትጠይቀዋለች። እሱም እንደተጀነነ "የአንቺ እንቁላሎች በቀላሉ የሚታዩ አይደሉም፤ ደግሞስ ተሰበሩ አልተሰበሩ ምን ለውጥ ያመጣሉ? ስለ አንቺስ እንቁላል ማን ይጨነቃል? " በማለት ይመልስላታል። ድርጭት ከደረሰባትም ሐዘን በበለጠ በዝናኑ ትዕቢት ተበላጭታ "ግድየለም አሁን እንዲህ የሆንከው ማንም አይነካኝም ብለህ ነው፤ ግን ለጉልበተኛም ጉልበተኛ እለውና ጥቂት ቀን ጠብቅ" አለችው። ዝናኑ ግን በድርጭት ድፍረት እጅግ ተገርሞና ሰቆባት አልፎ ሄደ።

ድርጭት ነገሩን በጥምና ካሰበችበት በኋላ በአካባቢዋ ከ ሚኖሩና ረጃጅም መንቆር ካላቸው ወፎች ዘንድ ሄዳ የደረሰባትን መከራ አጫወተቻቸው። ወፎቹም በዝምታ ትረካዋን አዳምጠው ሲያበቁ እጅግ አዝነው እንዲህ አሏት። "እዚህ ሠፈር የሚኖረው ዝናን የታበየ መሆኑን ሁላችን እናውቃለን፤ ከፍ አድርገን በዛፍ ላይ መስቀላችን በጀን እንጂ የእኛንም እንቁላሎች ከመሰበር አይመለስም። በደረሰብሽ ነገር ልባችን ተነክቷል፤ ግን እንዴት እንደምንረዳሽ አናውቅም"። ድርጭትም መልሳ "ከእናንተ የምፈልገው እንድ ነገር ብቻ ነው፤ ይኸውም በረጅም መንቆራችሁ ጠቅጥቃችሁ ዐይኑን አጥፋልኝ! ከዚያ በኋላ ያለውን ለእኔ ተውልኝ" አለቻቸው። ወፎቹም ወዲያውኑ በዚህ ተሰማምተውና በሚቀጥለው ጧት በአንድነት ከብበው የዝሆንን ዐይን እንደ ተዋጊ አውሮጥላኖች በመመላለስ

ጠቀሰቁ። እርሱም ጨለማ ወደቀበት። ድርጭት ከአካባቢው ሳትርቅ ስትቃኘው ዋለችና እኩለ ቀን ሲሆንና ዝኖኑ ውኃ ሲጠማው ወደ እንቁራራቶች መንደር አቀናች። ለእነርሱም ዝሆን ያደረሰባትን መከራ ደግሞም እንዴት እንዳሸፈባት እጫወተቻቸው። እንቁራራቶቹም በዝምታ ትረካዋን እዳምጠው ሲያበቁ ልክ እንደ ወፎቹ ሃዘንዋን ተካፍለው እንዲህ አሏት። “በዚህ ሠፈር የሚኖረው ያ ግዙፍ ዝኖን ከልክ በላይ የታበየ መሆኑን እኛ ሁላችን አናውቃለን። ውኃ ለመጠጣት ሲመጣ የእኛንም እንቁላሎች ከመሰበር አይበዝንም። የደረሰብሽ ነገር ሁላችንን አላዝናናል፤ ግን እንዴት እንደምንረዳሽ አናውቅም”። ድርጭትም መልሳ “ከእናንተ የምፈልገው እንድ ነገር ብቻ ነው፤ ይኸውም ከዚህ ውኃ ወጥታችሁ ማዶ ካለው ረባዳና ድንጋያማ ገደል ውስጥ እንድትገቡና ድምፃችሁን ከፍ እድርጋችሁ እንድትጮኹ ነው” አለቻቸው። እንቁራራቶቹም የተጠየቁት ውለታ እጅግ ቀላል መሆኑን ለድርጭት ነገሯትና ጊዜ ላያጠፉ በታ ቀይረው መጮህ ጀመሩ። ይህን ጊዜ ዝኖኑ ወንዝ አካባቢ ያለ መሰሎት ውኃ ሊጠጣ አግርቹን እየጎተተ ወደዚያው ተራመደ። ከዚያም ሹው ካለው ድንጋያማ ገደል ውስጥ ገብቶ ተሰባባረ።

ምን ያስተምረናል?

የዝኖኑ ጥፋት ሁለት ነው። በመጀመሪያ የድርጭትን እንቁላል ሰብሯል። በሌላ አነጋገር የዘር ማጥፋት

ወንጀል ፈጽሞአል። ያም ሳይበቃ ለምን ብላ ላቀረበችው ጥያቄ በማናለብኝነት በመመለስ የባሰ እሳዝኗታል። ለዚህም በመጨረሻ የእጁን ያገኘ ይመሰላል።

ምንም አያመጡም በሚል ትዕቢት ታናናሾችን መናቅ ብሎም መጉዳት እንደማይገባ መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። “ከነዚህ ከታናናሾቹ አንዱን እንዳትንቁ ተጠንቀቁ፤ መላእክቶቻቸው በሰማያት ዘወትር በሰማያት ያለውን የአባቴን ፊት ያያሉ እላችኋለሁና” ማቴ.18:10። ባለማወቅ ከተፈጸመም ጥፋትን መናዘዝ የግድ ይሆናል። ምን ትፈጥራለህ ማለት በጉዳት ላይ ጉዳት መጨመር ይሆናል። በዚያም ላይ ልክ እንደ ዝኖኑ ፈጥኖም ይሁን ዘግይቶ መዋረድ አይቀርም። “ትዕቢት ከመጣች ውርደት ትመጣለች፤ በትሑታን ዘንድ ግን ጥበብ ትገኛለች” ምሳ.11:2።

ዝናብና ጽጌረዳ

ይህ ደግሞ ከተረትና ምሳሌ መጽሐፍ የተገኘ ነው። ግን ታሪኩ በግጥም የተከሸነ እንደነበር ማስታወሱ ተገቢ ሲሆን ጸሐፊውም ከበደ ሚካኤል ሳይሆኑ አይቀሩም።

ጽጌረዳዋ እበባ ዝናብ ባለመውረዱ እጅግ ጠውልጋና ከስታ ነበር። ስለዚህም እንገቷን እዘንብላ ለመሞት ስታጣጥር ሳለ ዝናብን ደመና ጭኖ ባለችበት ስፍራ ባለው የለማይ ትይዩ ሲያልፍ ተመለከተችው። እናም

በደከመ ድምፅ “አባከህ በፀሐይ ሐሩር ደከሜ መሞቴ ነውና ጥቂት አንኳን ውኃ አንጠባጥብልኝ” በማለት ለመነቸው። አርሱም “አሁን አልቸልም፤ የድንገተኛ አርዳታ ጥሪ ደርሶኝ ወደ ፋቅ አገር አየሄድኩ ነው፤ አንደ ምንም ታግሠሽ ከጠበቅሽኝ ግን የሚበቃሽን ያህል አዘንብልሻለሁ” ብሏት ጉዞውን ቀጠለ። በርግጥም ዝናብ ቃሉን ጠብቆ ከሄደበት ሲመለስ ዶፋን አወረደለት። ግን ያ ውኃ ለምድሪቱና ለሌሎች ዕፅዋት አንጂ ለጽጌረዳ ጥቅም አልነበረውም። ከመጠውለግም አልፏ ደርቃ ነበርና። ዝናብም ሊደርስለት አንዳልቻለ ዐውቆ አያዘነ ጉዞውን ቀጠለ።

ምን ያስተምረናል?

ጽጌረዳዋ ርዳታውን የምትፈልገው ወዲያውኑ ነበር። ኋላ የመጣው ዶፍ ሊያጠጣት ሳይሆን ሊጠርጋት ነው። ይህንን በአግዚአብሔር ቃል መነፅር ሰናየው የመዳን ቀን አሁን ነው የሚለውን ያስታውሰናል (2ቆሮ. 6:2)። አንድ ቀን እነግረዋለሁ የምንለው ወዳጅ ካለን ወንጌሉን ለመስበክ ጊዜው አሁን ነው። ሌላ ቀን ላይኖር ይችላል። የሞተም ንስሐ የለውም።

ሌላው ደግሞ ከወዳጆቻችን ጋር ስላለን ሕብረት ነው። “ለተቸገረው ለው በጎ ነገርን ማድረግ አትከልክል። ልታደርግለት የሚቻልህ ሲሆን ወዳጅህን ሂድና ተመለስ፤ ነገ አስጥላሁ አትበለው። በጎ ነገርን ማድረግ ሲቻልህ ይለናል

ቅዱሱ ቃል (ምሳ.3:27-28)። አክሎም በጊዜ አንድንሮጥ አና በመልካም አንደንጨርሰ ማንም ሊሠራባት የማይችል ሌሊት ትመጣለች ሲል ያነቃቃናል (ዮሐ.9:4)።

የሾላውና የዱባ ፍሬ

ይህንንም ታሪክ በልጅነቴ ዘመን በግጥም መልክ ተጽፎ ነው ያነበብኩት። ሰውየው የ መንገዱ ርዝመትና የፀሐዩ ብርታት አድከሞት ከአንዲት የሾላ ዛፍ ሥር ይቀመጣል። ቀጥሎም ጋደም ይላል።

ታዲያ አለምሮው አላረፈም ነበርና አንዱን ሲያነሣ አንዱንም ሲጥል ቆየ። በተለይም ከሾላው አጠገብ የበቀለውን ዱባ አተኩሮ ተመለከተ። ቀጥሎም ቀና ብሎ ትልቁ የሾላ ዛፍ የተሸከማቸውን ብይ የመላሰሉ ፍሬዎች አስተዋለ። በመጨረሻም አንዲህ ሲል አስተያየቱን ሰጠ። “የዱባው ዛፍ በመሬት የሚጎተት ሐረግ ነው፤ ግን ይባስ ብሎ አንዳች የሚያካክል ፍሬ ተሸከሟል። የሾላው ዛፍ ደግሞ ግንዱ ቢገፉት አይወድቅም፤ ግን ላዩ ላይ ያሉት ፍሬዎች ጉንዳን ነው የሚያካክሉት። ስለዚህ የፍጥረት ስሕተት ተደርጓል። ዱባውን አውጥቶ ከሾላው ዛፍ ላይ መስቀልና እንደገናም አ ነዚያን ደቃቅ ፍሬዎች አውርዶ

መሬት የተኛው ሐረግ ላይ ማስደገፍ ቢቻል ይስተካከል ነበር።”

ይህንና ያንን ሲል ደከሞት የነበረው ተፈላሳፊ መንገደኛ እንቅልፍ ሸላብ አደረገው። ግን ብዙም ሳይተኛ በድንገት ባንኖ ተነሣ። ምክንያቱም እፍንጫው ላይ ሕመም ተሰምቶት ነው። ሲዳብሰውም እፍንጫው መድማት ጀምሮ ነበር። ምን እንደመታው ለማወቅ ዘወር ዘወር ሲል ንፋስ የጣላት የሾላ ፍሬ ያልታሰበ አደጋ እንዳደረሰችበት ተገነዘበ። እናም ያችን ትንሽ ፍሬ ይዞ በመደነቅ እገላብጦ ከተመለከታት በኋላ እንዲህ አለ። “የፈጣሪ ሥራ ምንም ስሕተት የለበትም። እነደ እኔማ ፍልስፍና ቢሆን ኖሮ ይህኔ ያ ግዙፍ ዱባ እናቴን ፈጥፍጦ በገደለኝ ነበር!”

ምን ያስተምረናል?

መንገደኛው ፈጥኖ የተረዳው ነገር ድንቅ ነው። ልክ እርሱ እንዳለበው የተከሎቹ ፍጥረት ቢስተካከል ኖሮ ከእንቅልፉ ባልነቃም ነበር። እግዚአብሔር በጥልቅ ጥበቡ ሁሉን ድንቅ አድርጎ ሠርቷል። እኛ የእጆቹ ሥራዎች ነንና መልካሙን ልናደርግ እንጂ የእርሱን ፍጥረት ልንገመግም አልተጠራንም። መብቱም የለንም። መጽሐፍ ቅዱስ ጥቂት በማይባሉ ሥፍራዎች ይህንኑ ያብራራል።

“ እቤቱ፣ ሥራህ እጅግ ብዙ ነው፤ ሁሉን በጥበብ አደረግህ፤ ምድርም ከፍጥረትህ ተሞላች” መዝ.104:24።

“እግዚአብሔር በጥበብ ምድርን መሠረተ፤ በማስተዋል ሰማያትን በየስፍራቸው አጸና። በእውቀቱ ቀላያት ተከፈሉ፤ ደመናትም ጠልን እንጠባጠቡ” (ምሳ. 3: 19-26)። ወደ አዲስ ኪዳን ስንመጣም “ብቻውን ጥበብ ላለው ለእግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ እስከ ዘላለም ድረስ ከብር ይሁን፤ እሜን” ይላል (ሮሜ 16:27)። እሜን!

የሚሊዮን ዶላር መድኅን

ባለጠጋው በሰገነቱ ላይ ቆሞ ውድ ሸቀጥ የጫኑት ስድስት መርከቦቹ በሰላም የመመለሳቸውን ወሬ ይጠባበቃል። ግን የደረሰው ቴሌግራም ያንን የሚያጠናክር አልነበረም። ይልቁንም ኃይለኛ የውቅያኖስ ማዕበል በመነሣቱ የመርከቦቹ ደኅንነት እደጋ ላይ መውደቁ ተሰማ። ይህን ጊዜ ባለ ህብቱ ወደሚመለከታቸው ስልክ ደወለ። ሁኔታው እየተሻሻለ ከመሄድ ይልቅ እየባሰበት መምጣቱን መርከቦቹም በሰላም መድረሳቸው አጠራጣሪ መሆኑንና ቢደርሱም እንኳ ከታሰበው ጊዜ በጣም ሊዘገዩ እንደሚችሉ ከዋናው የወደብ እስተዳዳሪ ተረዳ።

ይህን ጊዜ ቶሎ ብሎ እማካሪውን አስጠራ። ሁኔታውንም አዋየው። በዚህ የተካነው ባለሙያም በነገሩ ላይ ለጥቂት ደቂቃዎች ካሰበ በኋላ እንዲህ አለ። “ስለ

ማዕበሉ ልናደርግ የምንችለው እንዳች ነገር የለም፤ የውኃውን ነውጥ ልንቀለቅሰውም ይሁን ልናቆመው ሥልጣን የለንም። ስለዚህ ማሰብ ያለብን ስለ መርከቦቹ ብቻ ነው። እናም ብቸኛው አማራጭ ለመርከቦቹ የመድኃኑን ዋለትና መግዛት ይሆናል። በእንድ ሚሊዮን ዶላር ለሰድሳቱም መርከቦች ሙሉ ዋለትና መግዛት አንችላለን። አይበለውና ሁሉም ቢሰጥሙ እንኳ ሙሉ ዋጋቸውን መልሰን እጃችን እና ገባለን፤ እዎን ብቸኛና የሚያዋጣ ምርጫችን እርሱው ነው። የእንድ ሚሊዮን ዶላር ዋለትና! ”

ባለሀብቱም አማራጭ በማጣቱ በዚህ አሳብ ተለማማና እንድ ሚሊዮን ዶላር ፈቀደ። ዋለትናውም ተገዛ። ግን ብዙም ሳይቆይ ነገሮች መሻሻል ጀመሩ። ማዕበሉም ቀለ በቀስ ጉልበቱ እየላላ ሄደ። ይህ ፋታ የለጣቸው ባሕረኞች ደግሞ የመርከቦቹን ጉዞ አቃንተው በሰላም ወደ ወደቡ ደረሱ።

ይህንን ዜና በጉጉት የተከታተለው አማካሪ ወዲያውኑ መልካሙን ዜና ለባለሃብቱ አበሰረው። ባለ መርከቡ ግን ምንም የመደለት ወይም የመገረም ምልክት አላሳየም። እንዲያውም ጠረጴዛውን በቡጢ ደልቆ ሲያበቃ “ቸኩለን የመድኃኑን ዋለትና ባንገዛ ይሻል ኖሯል ለካ? እሁን ምንም ጠቀመን ከተባለ መልሱ የእንድ ሚሊዮን ዶላር ኪሣራ ነው” አለና ለራሱ ምታቱ ኪኒን ፍለጋ ሄደ።

ምን ያሰተምረናል?

የዓለማችንን ቁጥር እንድ ባለጠጋ ቤተሰብ የማግኘት ዕድል ገጥሞኛል። ለዎች ሃብትን ባከማቹ ቁጥር የበለጠ የሚለሰቱበት ምክንያት ግን እስካሁንም አልገባኝም። ይህ ለው የመርከቦቹ ሕይወት መትረፍ የቤተሰባቸው ደስታ አልታየውም። ማዕበሉ ጋብ በማለቱ በሰላም የደረሱት ሌሎች መርከቦችና ተጓዦች ደገንነት ምንም አልመሰለውም። የእርሱ ልብ ያለው እንድ ሚሊዮን ዶላር ላይ ነውና።

ልክ እንደዚህ ለው በ ሕይወት ለለመኖራቸው ከማመሰገን ይልቅ ካልሲ ለለጠፋባቸው የሚያማርሩ ጥቂት አይደሉም። በሽታቸውም ፍቅረ ንዋይ ይባላል። ገንዘብን ከልክ በላይ መውደድ እንደማለት ነው። ገንዘብ ከተቆጣጠሩት ጥሩ እገልጋይ ጌታዬ ካሉት ግን ጨካኝ አለቃ እንደሆነ ዐዋቂዎች ይናገራሉ። ቅዱስ ቃሉ እንደሚል የከፉ ከንውኖች ሁሉ ምንጭም ነው። “ገንዘብን መውደድ የከፉት ሁሉ ሥር ነውና፤ እንዳንዶች ይህን ሲመኙ፣ ከሃይማኖት ተሳስተው በብዙ ሥቃይ ራሳቸውን ወጉ” 1ጢሞ.6:10።

አቧራን ማራገፍ

ግለሰቡ አህያውን ለዘመናት ተገልግሎበታል። አሁን ግን አህያው በዕድሜ በመግፋቱ ሁለት ችግሮች ተፈጠሩ።

በመጀመሪያ አቅሙ ስለደከመ ዱሮ የሚሸከመውን ያህል መጫን እልተቻለም። በዚያ ላይ ፍጥነቱ እጅግ ቀስተኛ በመሆኑ ብዙ ሰዓት እየፈጀ ነው። ስለዚህ ግለሰቡ ሌላ አህያ ለመግዛት ማሰቡ ግድ ነበር። ያዘገየው በቂ ገንዘብ እጁ ላይ አለመኖሩ ብቻ ነው።

ይህ በዚህ አንዳለ አንድ ቀን አህያው ከነሸከሙ ጉድጓድ ውስጥ ወደቀ። ባለቤቱም ያሸከመውን ዕቃ ለይቶ ከጉድጓዱ ካወጣ በኋላ አህያውን ለመጎተት ሞከረ። ግን ጥቂት አንደጣረ አንድ አሳብ መጣለት። አህያው ያረጀ አንደመሆኑና ሌላ ሊገዛ እንደማሰቡ መጠን አሁን እሱን ለመጎተት በ መሞከር አቅሙን መጨረሱ አስፈላጊ አይደለም። ስለዚህ አህያው ትቶት ሊሄድ ወሰነ። ግን ደግሞ ብዙ ዓመት አገልግሎታልና የእውሬ እራት ከሚሆን ይልቅ ጉድጓዱን በአፈር ሞልቶ በቁሙ ሊቀብረው ፈለገ። ስለዚህ ጥቂት ግለሰቦችን ለምኖ አፈር በአካፋ እየዛቁ ወደ ጉድጓዱ መወርወር ጀመሩ።

አህያው ለዘመናት አገልግሎቱ የተሰጠው ምላሽ ከነሕይወቱ መቀበር መሆኑን ሲያይ በጣም አዘነ። ግን አዝኖ አልቀረም። በበኩሉ አንድ መላ መታ። ይኸውም አቧራውን ማራገፍ የሚል ነበር። እናም አንድ አካፋ በተወረወረበት መጠን እርሱም እላዩ ላይ የሚያርፈውን ማራገፍ ጀመረ። ያ ደግሞ አስደናቂ ውጤት አመጣ። ጉድጓዱ በሞላ መጠን

አህያውም ከፍ ማለት ጀመረ። በመጨረሻም ጉድጓዱ በአፈር ሲሞላ አህያው ተራምዶ መውጣት ቻለ።

ምን ያስተምረናል?

በርግጥም አህያው በባለ ቤቱ ጭካኔ የተሞላበት ውሳኔ አዝኖ ቢቀር ኖሮ በቁሙ በተቀበረ ነበር። ግን ያንን ትቶ ምን ማድረግ እንዳለበት ማሰቡ ከሞት አተረፈው። በደረሰባቸው መገፋት አየቆዘሙ ዛሬን መኖር ያቆሙ ብዙ ናቸው። ትናንትን እያሰቡ ዛሬን ማበላሸት ሞኝነት ነው። ማርጀትህን የምታውቀው በትዝታ መኖር ሰትጀምር ነው የሚል አባባል አለ። በመንፈሳዊ ፍጫም ቢሆን የደረሰብንን ሰደትና መከራ ሳይሆን ሊገለጥ ያለውን ከብር እያሰብን ወደፊት መቀጠል አለብን። ጳውሎስ የገባው ከዚህም ያለፈ ነው። መልካሙን ልምምድ እንኳ ሰተርከው አልኖርም፤ የበለጠውን እጨብጥ ዘንድ አየረሳሁት እገሠግሳሁ ይለናል። “እርሱንና የትንሣኤውን ኃይል እንዳውቅ፤ በመከራውም እንድካፈል፤ ወደ ሙታንም ትንሣኤ ልደርስ ቢሆንልኝ፤ በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ። አሁን እንዳገኘሁ ወይም አሁን ፍጹም እንደ ሆንሁ አይደለም፤ ነገር ግን ስለ እርሱ በክርስቶስ ኢየሱስ የተያዘሁበትን ያን ደግሞ አይዛለሁ ብዬ አፈጥናለሁ። ወንድሞች ሆይ፤ አኔ ገና እንዳልያዘሁት አቈጥራለሁ፤ ነገር ግን አንድ ነገር አደርጋለሁ፤

በኋላዬ ያለውን አየረሳሁ በፊቱ ያለውን ለመያዝ እዘረጋለሁ”
ፊልጵ.3: 10-13።

ወንዙን መለማመጥ

መንገደኛው ከረጅም ጉዞው አጋማሽ ላይ የሚሻገረው ወንዝ ነበረው። ግን አዚያ ሲደርስ ኃይለኛ ዝናብ ወርዶ ወንዙ ጢም ብሎ ሞልቶ ጋላቢ ጎርፍ ሲወርድበት አየ። ድልድይ ወይም ሌላ ማቋረጫ አልነበረምና ያለው ብቸኛ አማራጭ ውኃው አስኪጎድል ቆሞ መጠበቅ ብቻ ነበር። እናም ሌሎች መሙላቱን ያዩ ዘረው ወደመጡበት ሲመለሱ አርሱ ግን መሰንቆውን ይዞ ዜማ መደርደር ጀመረ።

ጥቂት ለማይባል ጊዜ እንዲያ ካደረገ በኋላ ከእንድ ተመልካች እንዲህ የሚል ጥያቄ ቀረበለት።

“አዚህ ምን ታደርጋለህ?”

“ምናልባት ወንዙ በዜማዬ ራርቶ ቢያሻግረኝ ብዬ አየደረደርኩ ነው”

“እይ ሞኝነት! ለመሆኑ ወንዝ ከመቼ ወዲህ ነው መሰማትና መራራት የጀመረው? ይሰማል አንኳ ብለን ብናሰብ የውኃውን አወራረድ መመልከት ያሻናል።

ያልሰማው ሲመጣ የሰማው አየሄደ እኮ ነው ያለው” እለ ጠያቂው በመገረም።

ምን ያስተምረናል?

ጠያቂው እንዳለው ወንዙ ባለመሰንቆውን የመሰማት ብቃት አልነበረውም። እና ይህ ታሪክ ለማይሰሙ ነገሮች ችግራችንን በማዋየት ዕድሜያችንን እንጨርስ ነው የሚለን። ሚሲዮኖች ጧትና ማታ አቤቱ የሚሏቸውን ግን እንኳን ሌላውን ራሳቸውን ማዳን የማይችሉትን አማልከት የእግዚአብሔር ቃል እንዲህ ያቀርባቸዋል። “ የእሕዛብ ጣዖታት የብርና የወርቅ፣ የሰው እጅ ሥራ ናቸው። እፍ አላቸው፣ አይናገሩምም፤ ዓይን አላቸው፣ አያዩምም፤ ጀሮ አላቸው፣ አይሰሙምም፤ እስትንፋስም በእፋቸው የለም። የሚሠሩአቸው ሁሉ የሚታመኑባቸውም ሁሉ እንደ አነርሱ ይሁን (መዝ.135:15-18)።

ጨረቃና ከዋክብት ወንዞችና ዛፎች ግዑዛን ናቸውና አንኳን ሰውን ሲረዱ (ዱ ይጠብቃል) ራሳቸውም ረዳት ይሻሉ። ከ አነርሱ ጀርባ ሰምቶ የሚመልስ የለም። ቢኖርም አንኳ ያ የአጋንንት አሠራር ነው። ብዙዎች ግን ይሰሙናል ብለው ይሰግዱላቸዋል። ለ አነርሱም ያጥናሉ። ይህም ለምን ሆነ ብለን እንገረምም። ምክንያቱም ዘመን የማይሸረው የጌታ ቃል “ለአነርሱም የእግዚአብሔር ምሳሌ የሆነ የክርስቶስ የክብሩ ወንጌል ብርሃን እንዳያበራላቸው፣ የዚህ

ዓለም አምላክ የማያምኑትን አሳብ አሳወረ ብሎናል” (2 ቆሮ.4:4)።

ማነው ባለጠጋ?

ንጉሡ የአገሩን ከተሞች አየተዘዋወረ ይጎበኛል። አንዳንድ ዜጎችንም ያጎግራል። ግን ለእነዚህ አግዚአብሔር ያላቸውን ዕውቀት ሳይጠይቅ አይተዋቸውም። ታዲያ አንዱን ቀን ሃብታሞች በሚበዙበት አካባቢ አለፈ። ምርጥ ፈረስ የሚጋልበውን ሰው አስቆሞ አንዲህ አለው።

“አግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አላውቀውም!”

“ያሳዝናል፤ ሃብታም ለትመስል ድሃ ነህ!”

ትንሽ ተጉዞም ሌላውን ጥሩ የለበሰ ሰው አግኝቶ አንዲህ አለው።

“አግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አላውቀውም!”

“ያሳዝናል፤ ሃብታም ለትመስል ድሃ ነህ!”

ያናገራቸው ሁሉ የሞላላቸው ሃብታሞች ነበሩ። በስተመጨረሻ ግን አንድ ምስኪን ድሃ አገኘ። አንዲህ ም አለው።

“አግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አዎን አውቀዋለሁ!”

“ይገርማል፤ ድሃ ስትመስል ሃብታም ነህ!”

ምን ያስተምረናል?

ኢየሱስ በትምህርቶቹ የለው ማንነቱ ከሃብቱ ብዛት አይደለምና ተጠንቀቁ ብሏል (ሉቃ.12:15)። ገንዘብ የዘላለምን ሕይወት አይገዛም። አማኞች የሌላቸው ቢሆኑ እንኳ ሌላውን የማበልጠግ ብቃት ተስጥቶአቸዋል። አግዚአብሔርም የሚያያቸው አንደዚያ ነው። “መከራህንና ድህነትህን አውቃለሁ፤ ነህ ግን ባለጠጋ ነህ” (ራዕ.2:9)።

የረዳት ያለህ!

ሰውየው በተራራ ጫፍ ላይ አየተጓዘ ሳለ ይንሸራተትና ቁልቁል ይወድቃል። ግን ታች ወርዶ ከመፈጥፈጡ በፊት ተራራው ወገብ ላይ የበቀለች ዛፍ ያገኘና አርሷ ላይ ይንጠለጠላል። ሆኖም ጥቂት አንደቆየ አጁ አየዛለ ሲሄድ አማራጮቹን ማሰላለል ያዘ። ችው ብሎ ወደ ታች ከወረደ የመትረፍ ዕድል አይኖረውም። ከርቀቱና ከዳገቱ ቀጥተኛነት የተነሣ ወደ ላይ ለመንጠልጠልም የአንድ ሰው አቅም አይበቃም። እናም የሚያልፍ ሰው አንደሚሰማው

ገመድም እንደሚሰድድለት ተሰፋ በማድረግ እርዳታ ፍሰጋ መጮኹን ቀጠለ። “እዚያ ላይ አባካችሁ እርዳኝ” እያለ ለረጅም ጊዜ ቢጣራም ሰሚ አላገኘም። ተሰፋ ቆርጦና እቅሙም ተሟጦ ዛፉን ሊለቅቀው ጥቂት ደቂቃዎች ሲቀር ግን ድምፅ ከላይ መጣ።

“ጃክ፤ ትሰማኛለህ?”።

“አዎን ይሰማኛል፤ እዚህ ታች ነው ያለሁት”።

“እይሃለሁ ጃክ፤ ግን ደህና ነህ?”።

“አዎን ደህና ነኝ፤ ግን እንተ ማን ነህ? የትሰ ነው ያለኸው?”።

“እኔ እምላከህ ነኝ፤ ሁሉም በታ እሰሁ”።

“እምላክ? እግዚአብሔር ነህ ማለት ነው?”።

“አዎን!”።

“እግዚአብሔር ሆይ፤ አባከህ እርዳኝ። ከዚህ ብታወጣኝ ደግሜ ኃጢአት አልሠራም። ጥሩ ሰው እሆናለሁ። ዕድሜዬን ሁሉ እገሰግልሃለሁ!”።

“እሁን ቃል አትግባ ጃክ፤ መጀመሪያ ላውጣህና በኋላ እንገገራለን። እሁን እንድታደርግ የ ምፈልገውን ልንገርህ”።

“እዘዘኝ ጌታ ሆይ፤ ያልከኝን ሁሉ አደርጋለሁ”።

“መልካም፤ ዛፉን ልቀቀው!”

“ምን?”

“ዛፉን ልቀቀው ነው ያልኩህ፤ በ እኔ ተማመን፤ ልቀቀው!”

ሰጥቂት ጊዜ ፀጥታ ከሆነ በኋላ የጃክ ድምፅ ተሰማ።

“እዚያ ላይ፤ አባካችሁ እርዳኝ!”

ምን ያስተምረናል?

ሰዎች ያድነናል ብለው የጨበጡትን ነገር መጣል እይሆንላቸውም። ሁሉን ቻዩ እግዚአብሔር ደግሞ በእኔ ብቻ ታመኑ ይላል። እዚያ ላይ ነው መተላለፍ የሚመጣው። የሁሉን ቻዩን እምላክ ረድዴት ለመቀበል ሰንፈልግ ትዕዛዙንም መቀበል የግድ ይሆናል። ረድዴቱ የሚመጣው እርሱ ባሰቀመጠው ቅድመ ሁኔታ እንጂ እኛ ባሰመርነው ላይሆን ይችላልና።

ለዚህም ይመሰላል ቃሉ “በፍጹም ልብህ በእግዚአብሔር ታመን፤ በራሱም ማስተዋል አትደገፍ፤ በመንገድህ ሁሉ እርሱን አወቅ። እርሱም ጎዳህን ያቀናልሃል። በራሱህ አስተያየት ጠቢብ አትሁን፤ እግዚአብሔርን ፍራ፤ ከከፋትም ራቅ” የሚለው (ምሳ.3:5-7)።

እንሰናበት

እንባቢ ሆይ ጊዜዎትን ሰጥተው የገበታ ወጎቻችንን ስላነበቡ ከፍቅር ካፌ ምሰጋናዬ ይደረሰዎ። እርግጠኛ ነኝ

በቆይታም ምድራዊውን ታሪክ እየለቀምን እንዴት ወደ ለማይ መዳረሻ እንዳደረግነው በሚገባ ታዘበዋል። ደግሞም እዚህ ግቡ የማይባሉ የመሬት ወሬዎችን ሰብስቦን መንፈሳዊ ማሠሪያ እንዳበጀንላቸው ደጋግመው ቃኝተዋል። ይህ ደግሞ ያለምክንያት አይደለም፤ የሰንዘሮን ታሪክ እየለማ አድጎ አለተሳሰቡ እንደ ሰንዘሮ ቁመት ያጠረውን ትውልድ ለሕትት ላለመድገም ነው። የማይሻረው የእግዚአብሔር ቃል የሚታየው ጊዜያዊ የማይታየው ግን ዘላለማዊ እንደሆነ አሰረግጦ ነገሮናልና። ኢየሱስ በምድራዊ አገልግሎቱ በርካታ ታሪኮችን እንደ ምላሴ እየተጠቀመ ያለተምር እንደነበር ማጤናችንም ለዚህ ትልቅ መገለጥ በሩን ወለል አድርጎ ከፍቶልናል።

ጊዜውን ሳይነፍግ ለሰጠዎ የዘመናት ጌታ ታላቅ ሞገስ ይሁንና እነዚህን ትንንሽ ታሪኮች ሲያነቡ ይልቁንም በአተረጓጎማቸው ከፍ ሲሉ ቆይተው እነሆ ጨረሱ። መልካም አድርገዋል። ግን ከመሄድም በፊት እኔ አዘጋጁ እንድ አከብሮት ያልተለየው ጥያቄ ባቀርብልዎ ደስ ይለኛል። በተረት ተረት ሳይሆን በመስቀል መሥዋዕትነት ለተበጀችው አዲሲቱ ኢየሩሳሌም ራስዎን አዘጋጅተዋል? ከሆነ አሰየው መንገድዎን በጥንቃቄ ይቀጥሉ። ካልሆነ ግን ይህንን ወርቃማ ዕድል ይጠቀሙበት። በመጨረሻ እንዳነበቡት የጃክ ታሪክ ያደነኛል ብለው የተጠመጠሙበትን ተሰባሪ ነገር ይልቀቁና የሕይወት ዛፍ በሆነው በኢየሱስ ላይ ይጣበቁ። እነሆ

ከዚህች በታች የሠፈረችውን እጭር ጸሎት በመድገም ጉዞዎን በልበ ሙሉነት ይጀምሩ።

“እግዚአብሔር ሆይ ስለ እኔ ኃጢአት ልጅህ በመስቀል እንዲሞት ለሰፈቀድክ ተመሰገን። በደሌን ይቅር በለኝ። በከርስቶስ አዳኝነትና ጌትነት እምኛለሁ። እስከ ዛሬ የኖርኩትን ያለማወቅ ሕይወት ግን ከጀኔለሁ። እንደ ተሰፋህ ስሜን በሕይወት መዝገብ ጻፈው። ከዛሬ በኋላ እንደ ቃልህ እንድኖር አርዳኝ። በኢየሱስ ስም አሜን!”

ወደ እግዚአብሔር መንግሥት እንኳን ደህና መጡ። እንደ ፍቅር ካፈ ምግብ ቆይቶ ከሆድ በማይጠፋው የእምላካችን ቃል ራስዎን ይመግቡ። እንደ አርሰዎ ከሚያምኑ ጋርም ሕብረትን ያድርጉ። አገር ምድርን እየዘርኩ ያልተሸቀጠ ወንጌል መለበክና ማስተማር ጀምራለሁና ንጉሡ ከፈቀደ በምድር እንድ ቀን እንተያይ ይሆናል። እልያም በእዲሲቱ ኢየሩሳሌም በሚደረገው የበጎ ሠርግ አራት ላይ አስከንገናኝ ለላም ይሁኑልኝ።

በእግዚአብሔር እምሳል የተፈጠሩ ሰዎች አንብበው ሲድኑ፤ አንብበው ሲጸኑ ብሎም ሲጽናኑ ማየት ደለ የሚያሰኘው አልፎም የሚያሰፈነድቀው ወንድምዎ ዓለማየሁ ማሞ ነው።

አስተያየት

በቤት ውስጥ ባለን የእብሮትና የአራት ጊዜ ላይ ዓሌክሰ የሚተርከልን ተረቶች በርካታ ናቸው። ብዙዎቹ

እዝናኞች ብቻ ሳይሆኑ ትምህርት ሰ ጨዎችም ስለሆኑ ባለቤቱን እንድ ላይ አጠራቅሞ እንዲያሳትማቸውና ለተተኪው ትውልድ ተጽፎ እንዲቀመጥ ስለበረታታሁት በዚህ መሠረት መጽሐፉን ለማዘጋጀት በቅቷል።

ፍቅር(ተ) ታደሠ

አ በ ር ክ ቶ ት

የመጽሐፉ አበርክቶት ለኤፍሬም ዓለማየሁ እንዲሆን ወለኛለሁ።

የዘጠኝ ዓመቱ ልጄ የተዋጣለት ተራኪ ነው። “ዶሮዋ በከተማ” የሚለውና በዚህች ጥራዝ ውስጥ ለናሙናነት የተጨመረው የእርሱ ትረካ በምድር እስካለሁ ፈጽሞ የምዘነጋው አይደለም። በሚጣፍጠው እንደበቱ እጆቹን እያወናጨፈና ዐይኑን እያሰለመለመ ሲነግረን በጣም እመስጥ ነበርና ደጋግሜ እንዲነግረን ጠይቄዋለሁ። እርሱም በብዙ ደስታ ታዝዞ ያንኑ አድርጓል።

እናም የዚህች ለየት ያለች መጽሐፍ መታወሻነት ለእርሱ መሆኑ ተገቢ ነው። ለ ኤ ፍ ሬ ም ዓለማየሁ!

ሁለቱ ከዋኩበት

በፍቅር ካፌ የዘወትር ታዳሚዎችና የታሪኮቹም ቀዳሚ እድማጮች የሆኑት የዓለማየሁ ልጆች ርብቃና ኤፍሬም እነዚህ ናቸው። በዚህ አጋጣሚም ርብቃና ኤፍሬም ጊዜ ወስደው በመጽሐፉ ጀርባ ላይ የሰፈረውን እለተያየት ለለጻፉ ደራሲው (ምድራዊ እባታቸው) ሊያመለግናቸው ይወዳል።

ለማሳወቅ ያህል

በበርካታ መጻሕፍት ዝግጅት ሥራ ላይ የመሳተፍ ዕድል ስለተሰጠኝ ደስተኛ ነኝ። ጽፌአለሁ፡ ገጥሜአለሁ፤ ተርጉሜአለሁ፡ እንዲሁም አርሜአለሁ። አሁን ደግሞ ይኸው የጓዳኞቻን ወጎች እካፈልኩ። ከነዚያ መሃል የሕትመት ብርሃን ያዩና እንባቢያን እጅ የገቡ ከሠላሳ በልጠዋል። በዚህች በመጨረሻዋ ገጽ ሲሦዎቹን ልዘርዘር...

ድርሰትና ዝግጅት

- 1) ኑሮ በእሜሪካ
- 2) ልጆችን ወደ እውነት መምራት
- 3) እነማን ነበሩ?
- 4) የማዕበል መንገደኞች

ተርጉም

- 5) የወጣትነት ጥያቄዎች
- 6) የብርታቱ ምሥጢር

አርትዖትና አርማት

- 7) ሾተልና መስቀል
- 8) የጋብቻ እንቁቅልሽ

ግጥም

- 9) የዘመኑ ሰው
- 10) ለተሰጠኝ ዕድሜ

ሥነ ልቦና፡ ልማት፡ ችግር፡ ጠቅላይ፡ ታሪካዊ፡
 ተገቢ ልዩ ልዩ፡ ሥነ ልቦና፡ ስድስት፡ ለልዩ ስድስት
 ችግር፡ ሥነ ልቦና ሥራ፡ ማግኘት፡ መግቢያ፡
 አገልግሎት፡ ፡ - ኔብራግ ሥራ ሥራ፡

ከገጽ፡ ስድስት፡ ሥነ ልቦና ሥራ፡ ሥነ ልቦና፡ መሥሪያ
 ስራ ሥራ፡ ሥነ ልቦና፡ ሥነ ልቦና፡ ሥነ ልቦና፡
 ብዙ ሥራ ሥራ ሥራ፡ ሥነ ልቦና፡ ሥነ ልቦና፡
 ወለግ፡ ሥራ፡ ሥነ ልቦና፡ ሥነ ልቦና፡ ሥነ ልቦና፡
 ሥነ ልቦና፡ ሥነ ልቦና፡ ሥነ ልቦና፡ ሥነ ልቦና፡
 ታሪካዊ፡ ሥነ ልቦና ሥራ፡ ሥነ ልቦና ሥራ፡
 - ሥነ ልቦና ሥራ

ተራኪው ዓለማዊ ማሞ የሕትመት መገናኛ ብዙኃን ጋዜጠኛ፤ ደራሲና ተርጓሚ ነው። ከባለቤቱ ፍቅር(ተ) ከልጆቹም ርብቃና ኤፍሬም ጋር በአሜሪካ የሜሪላንድ ክፍለ ግዛት ይኖራል። ባለፉት አስራ ሰባት ዓመታት ለጠቅላላ ዕውቀት የሚጠቅሙና ይልቁንም ለነፍስ ዕውቀት የሚበጁ በርካታ መጻሕፍትን አዘጋጅቷል።

ዋጋው 10 ዶላር

\$10.00
 ISBN 978-1-61119-130-1
 5 1000 >

 9 781611 191301